

1

ผู้ปกครอง

“จะทำไมยังงั้นดีคะคุณภาพ”

คำถามของแม่บ้านเก่าแก่อย่างสายหยุด ทำให้ เอกภพ ฉัตรภาคนัด ถึงกับนั่งเสียบกริบ เพราะไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเรื่องราวที่กำลังเป็นอยู่ในตอนนั้น

“ตาวัวเราค่อยๆ คิดกันดีกว่านะคะ อย่าเพิ่งตัดสินใจหรือด่วนสรุปอะไรเลย พวกเราทุกคนเพิ่งผ่านพ้นเรื่องเศร้ามาหยกๆ ตาวัวคุณภาพ คงคิดอะไรไม่ออกในตอนนี้อะไรดีกว่าคะ”

พินิจาสนอกความเห็น ก่อนจะหันไปมองคู่มั่นหม่อมอย่างเอกภพ ด้วยความเห็นใจ เพราะตอนนี้ปัญหาหลายอย่างกำลังเข้ามาในชีวิตของเขาพร้อมๆ กัน ทำให้เอกภพค่อนข้างเครียด

“ชื่ออะไรนะเรา” เอกภพหันไปถามเด็กสาวที่นั่งพับเพียบอยู่ข้างสายหยุด พร้อมกับลอบพิจารณาด้วยความเอ็นดูแลงเลasaran ในโชคชะตา

“หนูชื่อ แพรวไหม ไพรแสงทอง ค่ะ” เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมาตอบ พร้อมกับมองหน้าพี่ชายใหญ่ของฉัตรภาคนัดด้วยความรู้สึกแฉะแฉะ

เธอเพิ่งเรียนจบมัธยมต้นมาได้ไม่ถึงสองสัปดาห์ แต่กลับต้องมาสูญเสียทุกอย่างไปอย่างกะทันหันและไม่ทันได้ตั้งตัวใดๆ

เด็กสาววัยสิบห้ากิโลความเจ็บช้ำและพยายามทำตัวให้เข้มแข็ง เธอเพิ่งสูญเสียบิดาไปด้วยโรคประจำตัวหลังเรียนจบ คำสั่งเสียของบิดาคือให้เธอมาหามารดาที่อยู่บ้านฉัตรากานต์ บ้านคนรวยที่มารดาทำงานเป็นแม่บ้านหลังทิ้งเธอกับพ่อตั้งแต่แพรไหมอายุเพียงเจ็ดปี แต่ใครจะคิดว่าวันนี้แพรไหมจะไม่มีมารดาอยู่ให้เธอพึ่งพาได้อีกต่อไปแล้ว

“ฉันเสียใจและขอโทษเธอด้วยนะแพรไหม ที่พ่อฉันมีส่วนทำให้เธอต้องมาเสียแม่ไปโดยที่ไม่มีโอกาสได้เจอกันสักครั้ง ฉันเองก็ตั้งตัวไม่ทันเหมือนกัน ไม่คิดว่าเรื่องบ้าๆ นี้จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของเรา”

“แต่ยังไ้เราก็คงต้องชดเชยให้เด็กมะครับพี่ แม่เขาตายทั้งคน เราจะไม่ปล่อยให้เด็กมันแคว้งแบบนั้นไม่ได้เด็ดขาด”

เอกราช ฉัตรากานต์ ทายาทคนเล็กวัยยี่สิบสี่ปีของตระกูลเสนอความคิดเห็น เพราะพิมพ์ใจมารดาของแพรไหมไม่ได้ทำผิดอะไร เพียงแต่โชคร้ายนั้งรถไปกับบิดาของเขาในวันเกิดเหตุ ทำให้ทั้งคู่เสียชีวิตพร้อมกันด้วยอุบัติเหตุรถคว่ำท่ามกลางความตกใจและโศกเศร้าของทุกคน

“แล้วคุณราชจะให้รับผิดชอบยังไงกันคะ หรือจะให้อุปการะเด็กคนนี้ไว้ในบ้านเหมือนกับแม่ของเธอกัน” พนิดาหันไปถามเอกราชด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เพราะแค่พิมพ์ใจมารดาของเธอก็เกิดเรื่องยุ่งมากพออยู่แล้ว จะให้รับลูกของนางมาเลี้ยงอีกคนก็ดูจะเกินไปสักหน่อย

“ก็ดีนะครับพี่ภพ สงสารเด็กมัน ให้อยู่ในบ้านคอยช่วยป้าสายหยุดทำงานในบ้านก็ได้”

เอกราชหันไปพูดกับพี่ชาย ไม่สนใจสายตาที่แสดงออกถึงความไม่พอใจของพนิดาเลยแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะรำคาญในความจู้จี้จ้านของพนิดา ที่ชอบมาจู่หน้าว่ยเจ้าก็เจ้าการทุกอย่างในบ้านราวกับเป็นเจ้าของเสียเอง ทั้งที่ยังไม่ได้แต่งงานกับเอกภพเสียหน่อย

“ถ้าอย่างนั้นคุณราชก็รับอุปการะไว้เองเถอะค่ะ ทำไม่ต้องยกให้
คุณภพรับผิดชอบเรื่องนี้คนเดียวด้วย”

เอกราชถอนหายใจ มองว่าที่พี่สะใภ้ด้วยความรำคาญอย่าง
บอกไม่ถูก พี่ชายของเขาเป็นคนดีและใจเย็นที่สุดในสามโลกนี้ก็ว่าได้
แต่ทำไมต้องมาเจอผู้หญิงที่หัวร้อนเอาแต่ใจแบบพนิดาก็ไม่รู้ มันดู
ไม่เหมาะสมกันสักนิด

“ผมเพิ่งเรียนจบโทและยังไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยสักอย่าง
คงไม่สะดวกที่จะรับเลี้ยงเด็กไว้หรรอกครับ เงินทองยังต้องขอพี่ภพใช้
เลย” เอกราชบ่นอุป เพราะเขาเพิ่งเรียนจบและเข้าไปทำงานในบริษัท
รับเหมาก่อสร้างของตระกูลได้ไม่นาน แม้จะมีเงินเดือนจากบิดาให้ใช้ได้
สบายๆ แต่ด้วยที่อยู่ในวัยเที่ยวเล่นและฟุ่มเฟือยตามประสาหนุ่มโสด
มันก็มีขาดมือจนต้องขอพี่ชายอย่างเอกภพบ้าง

“มาอยู่กับฉันที่นี่ใหม่ล่ะแพรไหม” เอกภพถามเด็กสาว

“ไม่ได้นะคะคุณภพ เรื่องอะไรที่เราจะต้องไปแบกรับภาระนั้น
ด้วยล่ะ” พนิดาโวยวายทันที ญาติก็ไม่ใช่ ทำไมเอกภพจะต้องรับเลี้ยง
เด็กคนนี้ด้วย อีกอย่างแพรไหมก็เป็นเด็กผู้หญิง ถึงจะยังเด็กมาก แต่
พนิดาก็ไม่อยากจะให้มาใกล้ชิดคู่มั่นหนุ่ม

“ป้าว่าถามเจ้าตัวเขาก่อนเถอะค่ะ ว่าเขาอยากอยู่กับเราไหม”

สายหยุดถอนหายใจ แอบรำคาญคู่มั่นของเจ้านายหนุ่มอยู่
เนื่องๆ แต่ก็ไม่กล้าแย้งอะไรออกไปมากนัก ก่อนจะหันไปมองเด็กสาว
ตัวผอมแก้งก้างวัยสิบห้าปีที่น่าสงสารจับใจ

แพรไหมนั่งเงิบ เธอหวังมาเจอมารดาเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่
หลังจากเสียบิดาไป แต่แล้วก็ได้รับข่าวร้ายที่ทำให้เธอช็อกจนทำอะไร
ไม่ถูก ได้แต่นั่งก้มหน้ากลืนก้อนสละอื่นลงคอ พร้อมกับบอกตัวเอง
ให้เข้มแข็งที่สุดเท่าที่จะทำได้

พิมพ์ใจเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถคว่ำพร้อม เอกพล ฉัตรากานต์

เจ้าของคฤหาสน์หลังงามที่เธอกำลังอยู่ใต้ชายคาในตอนนี้อย่างดี ทั้งคู่เสียชีวิตคาที่ และงานศพถูกจัดการโดยคนในตระกูลฉัตรากานต์ แพร่ใหม่มาทันสามวันสุดท้ายก่อนส่งมารดาไปสวรรค์ เพราะก่อนหน้านั้นโทรศัพท์มือถือของเธอเสียต้องส่งซ่อมหลายวัน ทำให้คนที่ฉัตรากานต์ติดต่อเธอไม่ได้

แปดปีที่พิมพ์ใจไม่กลับไปหาแพร่มใหม่กับบิดาเลย แต่ก็ส่งเงินไปให้แพร่มใหม่เรียนหนังสือและใช้จ่ายอยู่บ้าง แม่จะไม่มาก แต่ก็พอช่วยแบ่งเบาภาระของบิดาที่ป่วยกระเสาะกระแสะมาตลอด แพร่มใหม่เองก็อยากมาหามารดาสักครั้ง แต่พิมพ์ใจก็บ้ายเบี่ยงทุกครั้ง บอกว่าไม่จำเป็นที่จะต้องพบกัน พร้อมกับบอกว่าโทรคุยกันเป็นครั้งคราวก็เพียงพอแล้ว

วันที่บิดาเสียชีวิต พิมพ์ใจก็ไม่ยอมกลับมาอยู่เคียงข้างเธอ ทำเพียงโอนเงินมาให้จ้างงานศพและแสดงความเสียใจกับเธอผ่านทางโทรศัพท์มือถือเท่านั้น แพร่มใหม่เองได้แต่ก้มหน้าจ้างงานศพของบิดาตามยถากรรม โดยมีเพื่อนบ้านและคนรู้จักของบิดาคอยช่วยเหลืออย่างมีน้ำใจ

หลังจากเสร็จงานศพของบิดาไม่กี่วัน โทรศัพท์มือถือเครื่องเก่าๆ ที่มารดาส่งมาให้ก็เสียจนต้องส่งซ่อม และพอมันใช้งานได้อีกครั้ง เธอก็ได้รับข่าวร้ายจากคนในตระกูลฉัตรากานต์ว่ามารดานั้นได้เสียชีวิตลงแล้วด้วยอุบัติเหตุ เรียกว่าตามบิดาของเธอไปติดๆ อย่างน่าใจหาย

แพร่มใหม่ไม่รู้จะอย่างไรต่อไปแล้ว บ้านที่เช่าอยู่กับบิดาก็ไม่มีปัญญาจ่ายค่าเช่า เนื่องจากเธอใช้เงินที่มีอยู่จ้างงานศพบิดาไปจนหมด ทำให้มีเงินติดตัวอยู่ไม่ถึงพันบาท จะไปหาที่อยู่ใหม่ที่ไหนได้ในตอนนี้

“ว่าไงแพร่มใหม่ เธอมีที่ไปหรือเปล่า หากไม่มีก็อยู่ที่นี้ด้วยกันเถอะ มีน้ำมีข้าวให้เธอกินไปทั้งชาติ ส่วนเรื่องเรียนต่อเดี๋ยวฉันจะจัดการให้เอง แถวนี่มีโรงเรียนเยอะแยะมากมายให้เธอเลือกได้เลยนะ”

น้ำเสียงอบอุ่นและแววตาอ่อนโยนของเอกภพทำให้แพร่มใหม่ซาบซึ้งใจ ทว่าแววตาของคนข้างๆ อย่างพินิดาทำให้เธอหวาดหวั่น

อย่างบอกไม่ถูก รู้สึกถึงความรังเกียจอย่างชัดเจนเลยทีเดียว

“หนู...” เด็กสาวอีกอึก ไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไร บ้านก็ไม่มีให้กลับ
อยู่ที่นี่ก็เกรงใจสายตาของพินดาเหลือเกิน

“อยู่กับผมก็ได้ครับพี่ภาพ บ้านผมยังขาดคนอยู่เป็นเพื่อนพอดี”

เสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตู ก่อนร่างสูงในชุดกางเกงยีนส์กับ
เสื้อเชิ้ตสีดำของ เอกฉัตร ฉัตรากานต์ จะเดินก้าวเข้ามาหาทุกคน
ที่โซฟาจับเขกด้วยสีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงอาการใดๆ

แพรไหมงยหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่มผู้มาใหม่ด้วยความประหลาดใจ
เขาคือนักบวชชายคนรองของฉัตรากานต์ เป็นคนที่แพรไหมรู้สึกว่
เขาช่างแตกต่างกับพี่น้องทั้งสามคนมากที่สุด ตลอดสามวันเธอเห็นเขา
แยกตัวออกจากทุกคน อยู่เงียบๆ และไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครตลอดในช่วง
จัดงานศพให้บิดา

เธอไม่รู้จักใครในบ้านนี้ และไม่รู้ว่ใครเป็นอย่างไรบ้าง ตลอด
สามวันในช่วงจัดงานศพให้มารดา แพรไหมเองก็เอาแต่เศร้าเสียใจและ
เงิบงันอยู่ตามลำพังเช่นกัน จะมีก็เพียงสายหยุดที่หมั่นมาถามว่เธอ
ได้กินข้าวกินปลาบ้างหรือเปล่า หรือว่ต้องการให้ช่วยอะไรเป็นพิเศษไหม

“กินเหล้ามาอีกแล้วสิแก กลิ่นหึ่งเซียว” เอกภาพบ่นน้องชาย
พร้อมกับส่ายหัวด้วยความระอา

“นิดหน่อยตามปกติ” เอกฉัตรยกไหล่ ทรวดตัวนั่งลงที่โซฟา
แล้วหันไปมองเด็กสาวร่างผอมแห้งที่นั่งพับเพียบข้างสายหยุด

“ไม่ชวนเลยพี่ฉัตร” เอกราชหันไปเ้าพี่ชายคนรอง

“ตาราซ” เอกภาพหันมาเ้าน้องชาย เวลาอย่างนี้สองพี่น้องยังทำตัว
เหลวไหลได้อีก ชอบซ้กชวนกันเถลไถลได้ตลอดเวลาจริงๆ

เอกราชหัวเราะเบาๆ จริงๆ ทุกคนตกอยู่ในความเศร้ากันทั้งนั้น
แม้แต่ตัวเขาและเอกฉัตรเองก็ตาม เพียงแต่ทุกคนมีการแสดงออกและ
วิธีบำบัดความเศร้าแตกต่างกัน และวิธีที่พี่ชายคนรองของเอกราชถนัด

ก็คือแอลกอฮอล์นั่นเอง

“เมื่อไรแกจะเลิกทำตัวสำมะเลเทเมาสักทีชะตาฉัตร ตอนนั้นคุณพ่อไม่อยู่แล้วนะ แกควรทำตัวให้ดีให้เป็นแบบอย่างกับน้องมันบ้างอายุเท่าไรกันแล้วไม่ใช่เด็กๆ” เอกภพได้ทีก็บ่นเสียดาย เพราะตลอดหลายวันมานี้เอกฉัตรไม่คุยกับใคร ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่กันแน่

“พี่ภพก็เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับน้องมันแล้วนี่ครับ จะให้ผมทำดีไปเพื่ออะไรกัน คุณพ่อเองก็ไม่อยู่แล้ว พี่คิดจะบ่นผมแทนท่านหรือไงกัน” เอกฉัตรเอียงคอมองพี่ชายด้วยแวต้ายิ้มวน

“เกอย่ำมากวนประสาทพี่นะตาฉัตร” เอกภพขึ้นเสียง ทำเอาทุกคนรอบข้างถึงกับเงียบกริบ เมื่อเห็นบรรยากาศเริ่มไม่สู้ดีขึ้นมาอีกแล้ว

“ด่าว่าพอเถอะค่ะ ตอนนี้อาย่มาทะเลาะกันเองจะดีกว่า คุณภาพก็ใจเย็นๆ นะคะ คุณฉัตรก็แค่แกลิ่งพูดเล่นไปตามประสาเท่านั้นเองนี่ยังไม่ชินกันอีกหรือคะ” พนิดาทอนหายใจ เมื่อเห็นพี่น้องคู่นี้ถกเถียงกันอีกแล้ว

“ก็ดูมันกวนผมสิ มันน่าเตะสักทีไหม”

เอกฉัตรหัวเราะออกมา เมื่อได้ยินพี่ชายใหญ่บอกจะเตะ คนอย่างเอกภพจะกล้าเตะใครได้ แม้แต่มัดสักตัวยังไม่กล้าฆ่าเลย นับประสาอะไรกับน้องชายอย่างเขา

“หัวร้อนไปได้นำพี่ภพ บ่นเป็นคนแก่ไปได้”

“แกไม่ต้องมาประชดพี่เลยตาฉัตร ว่าแต่ที่พูดว่าจะให้แพรไหมเขาไปอยู่ด้วยนี่จริงหรือ” พี่ชายคนโตเหล่ตามอง เพราะไม่คิดว่าเอกฉัตรจะรับเลี้ยงใครได้ เพราะตัวเองก็เอาแต่เที่ยวสนุกไปวันๆ ส่วนงานในบริษัทของบิดาก็แทบไม่เจียดเข้าไปใกล้เลย

“ไปไหมล่ะแพรไหม บ้านฉันไม่ใหญ่เท่าหลังนี้หรอกนะ แต่ก็มียี่ให้เธอนอนได้สบายๆ มีผ้ากองโตๆ ให้เธอซัก มีครัวรสกรๆ ให้เธอทำกับข้าวกินด้วย”

เอกราชหัวเราะเบาๆ เมื่อพี่ชายคนรองพูดจบ ก่อนจะหันไปมองสาวน้อยวัยใสที่หน้าสงสารจับใจจริงๆ เด็กคนนี้ควรอยู่กับพี่ชายคนโตของเขามากกว่า เพราะเอกภพเป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพและใจดีที่สุดเลยก็ว่าได้ แต่สำหรับเอกฉัตรพี่ชายคนรองนั้น เอกราชเองก็แปลกใจว่าทำไมถึงอยากจะรับอุปการะเด็กคนนี้เสียเอง

“ว่าไงล่ะหนูแพรว ไม่ได้ยินที่คุณฉัตรถามหรือ” สายหยุดหันไปสะกิดเด็กสาว เมื่อเห็นว่าเธอเอาแต่นิ่งเงียบไม่ยอมพูดยอมจาแถมยังเอาแต่มองคนนี่ที่คนนั้นที่ด้วยแวตาสับสนและไม่แน่ใจ

“หนู...”

“ไม่มีที่ไปก็อยู่ด้วยกันเถอะ อายุแค่นี้จะออกไปใช้ชีวิตคนเดียวได้ยังไง” สายหยุดบอกเสียงเข้ม เพราะเป็นห่วงและกังวลกับความปลอดภัยของแพรวใหม่มาก ลูกผู้หญิงตัวคนเดียว จะให้เร่ร่อนไปโดยไม่มีจุดหมายก็ดูจะโหดร้ายเกินไป อีกอย่างพิมพ์ใจมารดาของเธอก็ทำงานให้ฉัตรากานต์มาหลายปี แถมยังมาเสียชีวิตเพราะติดตามเจ้านายอย่างเอกพลอีก คิดว่าอย่างไรฉัตรากานต์ก็ควรชดเชยให้แพรวใหม่บ้าง

“แล้วแต่เธอนะ ถ้าจะอยู่ด้วยกันก็ตามฉันไปที่บ้านแล้วกัน แต่ถ้าอยากอยู่กับพี่ภพก็คุยกันเอาเอง”

พูดจบเอกฉัตรก็ลุกขึ้นจากโซฟา ก่อนจะก้าวฉับๆ ออกจากบ้านหลังใหญ่ของบิดากลับไปยังบ้านส่วนตัวของตน ซึ่งปลูกเอาไว้ในพื้นที่เดียวกันตั้งแต่สมัยมารดาของเอกฉัตรยังมีชีวิตอยู่

แพรวใหม่มองตามแผ่นหลังของเอกฉัตรไปด้วยอาการลังเล เป็นเพราะเธอยังไม่เคยคุยกับเขาเลยตั้งแต่ย่างก้าวเข้ามาที่นี่ ผิดกับเอกภพและเอกราชที่เข้ามาซักถามและคุยกับเธอบ่อยๆ แต่กับเอกฉัตรแล้วเขาแทบไม่คุยกับใครเลยด้วยซ้ำ ทำให้เธอค่อนข้างกังวลกับการเผชิญหน้ากับเขา

“ว่ายังไงล่ะหนูแพรว หรืออยากจะทำอยู่กับคุณพามากกว่า” สายหยุด

เข้าใจไปอย่างนั้น เพราะเอกภพเป็นคนอบอุ่นและอ่อนโยนมาแต่ไหนแต่ไร ไม่แปลกที่ใครๆ ต่างก็อยากจะเข้าหากันทั้งนั้น

“ผมก็ว่านั่น เป็นใครก็ต้องเลือกพี่ภพแน่นอน” เอกราชเห็นด้วย แพร่ไหมหันไปสบสายตากับเอกภพ ก่อนที่อีกฝ่ายจะยิ้มให้เธอด้วยความเป็นมิตรและยินดี ทว่าอีกหนึ่งสายตาที่บ่งบอกถึงความไม่ชอบใจของหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ เขา กลับทำให้แพร่ไหมรู้สึกไม่สบายใจและตะขิดตะขวงใจอย่างไรชอบกล

“หนู... หนูอยู่กับคุณฉัตรก็ได้ค่ะ” เด็กสาวตัดสินใจ อยู่กับคนที่เต็มใจจะให้อยู่จะดีกว่า แม้จะอยากอยู่กับคนที่มีความเมตตาให้เธอมากกว่าก็ตาม

พนิดายิ้มออกมาเหมือนโล่งอก เมื่อเด็กสาวตัดสินใจออกมาอย่างนั้น ในขณะที่เอกภพทำหน้าที่ผิดหวังนิดหน่อย ที่แพร่ไหมตัดสินใจไม่อยู่กับเขา และรู้สึกงงที่เธอเลือกที่จะอยู่กับเอกฉัตรแทน

“งั้นก็ไปกันค่ะ เดี่ยวป่าจะเดินไปส่งที่บ้านคุณฉัตรเอง” สายหยุดหันไปบอกแพร่ไหม ก่อนจะลุกขึ้นและเดินนำออกไปจากบ้านหลังใหญ่ ในขณะที่แพร่ไหมรีบคว้ากระเป๋าเป้ใบกลางของตัวเอง แล้วรีบวิ่งตามสายหยุดไปอย่างรวดเร็ว

“พี่ฉัตรแก่เลี้ยงเด็กได้แน่นอนะครับพี่ภพ” เอกราชมองตามไปด้วย แหวตาวิตกกังวล ด้วยนิสัยชอบอยู่คนเดียวของพี่ชายคนรอง ทำให้เขาไม่มั่นใจว่าอีกฝ่ายจะดูแลเด็กผู้หญิงอายุเพียงเท่านี้ได้

“ไม่รู้สิ แต่ก็ต้องปล่อยให้ตาฉัตรมันจัดการไปก่อน ดูท่าจะไม่ไหว ยิ่งงี้ก็ค่อยยื่นมือเข้าไปช่วย” เอกภพถอนหายใจ ไม่เข้าใจว่าน้องชายคิดอะไรอยู่กันแน่ ถึงได้อยากจะทำเด็กคนนี้เอง

“อยู่กับคุณฉัตรดีแล้วค่ะ คุณภพเองก็จะได้ไม่ต้องแบกรับภาระเอาไว้ด้วย ลำพังแ่งงานในบริษัทก็ยุ่งจะตายอยู่แล้ว ดาว่าคุณภพอย่าหาเรื่องให้ต้องลำบากขึ้นกว่าเดิมเลยค่ะ”

ข้อเสนอแนะของพินิตาทำให้เอกราชถอนหายใจ หากตัดความ
 จุ้นจ้านของพินิตาออกไป หญิงสาวก็ดูเป็นผู้หญิงที่ใช้ได้คนหนึ่งเลย
 ที่เดียว หากแต่ก็ชอบบ่นวุ่นวายเรื่องในครอบครัวของเขาเสียเหลือเกิน
 ทำให้ไม่อยากจะเสวนาด้วยสักเท่าไร

“อยู่ได้ใช่ไหม”

เจ้าของบ้านหลังงามถามเธอด้วยสีหน้าไม่แน่ใจ เพราะหลังจาก
 สายหยุดพาเธอมาส่งที่บ้านให้เขา แพร่ใหม่ก็ไม่พูดอะไรเลยสักคำ เอาแต่
 เงียบและทำหน้าที่เคร่ง จนนเขาต้องพาเธอเดินมาส่งที่ห้องนอนห้องหนึ่ง
 ในบ้านของเขาที่บิดาปลูกให้ แยกออกมาจากบ้านหลังใหญ่ของบิดา
 ที่อยู่ใกล้ภรรยาคนแรก

เอกพลมีภรรยาสามคน คนแรกคือสินีมารดาของเอกภพ ซึ่ง
 ตอนนี้อยู่และนอนอยู่ในห้องไม่ออกมาสู่สิ่งกับใคร แม้กระทั่งงานศพ
 ของสามี นางก็ออกไปร่วมงานในวันฌาปนกิจเท่านั้น

คนที่สองคือมารีน่า สาวลูกครึ่งไทย-อเมริกัน มารดาของ
 เอกฉัตรเอง ซึ่งเสียชีวิตแล้วตั้งแต่เอกฉัตรอายุเพียงสิบสองปี และ
 เอกฉัตรก็ใช้ชีวิตคนเดียวในบ้านหลังนี้จนอายุยี่สิบแปด

คนที่สามคือรังรอง มารดาของเอกราช ซึ่งแยกทางกับเอกพล
 ตั้งแต่เอกราชเข้าเรียนมหาวิทยาลัย และย้ายกลับไปใช้ชีวิตที่ภาคเหนือ
 บ้านเกิด โดยปล่อยให้เอกราชอยู่ในความดูแลของบิดา ซึ่งเอกฉัตรเอง
 ก็พอรู้เหตุผลดีว่าเพราะสาเหตุอันใด แม้จะมีภรรยาถึงสามคนอยู่ในบ้าน
 แต่เอกพลก็ยังเที่ยวเตร่และมีผู้หญิงเข้ามาข้องเกี่ยวตลอด อีกทั้งสินีเอง
 ก็คอยราวี่เมียทุกคนของสามีไม่หยุดหย่อนจนมีแต่ปัญหา คิดว่ารังรอง
 คงเบื่อหน่ายจนไม่อยากอยู่

“อยู่ได้ค่ะ” แพร่ใหม่พยักหน้า ห้องนอนใหญ่และหรูหราทำให้
 เธอแอบทิ้งใจ เธอเคยนอนห้องเล็กๆ โทรมๆ มาตั้งแต่เกิดแล้ว จะให้

อยู่แบบไหนก็อยู่ได้ อีกทั้งห้องนี้มันดูเลิกละเกินไปสำหรับเธอด้วยซ้ำ ทำให้เธอรู้สึกวางตัวไม่ถูกเอาเลย

“อยู่ได้ก็ดีแล้ว บ้านนี้นั้นอยู่คนเดียว ข้าวของห้องหับก็อาจจะรกนิดหน่อย ยิ่งไงฝากเธอจัดการเองก็แล้วกัน อ้อ...ขาดเหลืออะไรก็หาเอาในบ้านได้แหละ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ขอบคุณค่ะ” แพร่ใหม่ยกมือไหว้ขอบคุณเขาจากใจ

“หิวไหม ถ้าหิวก็เข้าไปหาอะไรในครัวกินได้เลย แต่ถ้าไม่มีก็ทำเอาเอง ในตู้เย็นพอจะมีของสดให้เธอทำอะไรกินได้บ้าง ปกติฉันกินบ้างไม่กินบ้าง ก็เลยไม่ได้ซื้ออะไรมาตุนเอาไว้มาก”

เอกฉัตรบอกตามตรง เขาตัวคนเดียวยอมถือเอาความสะดวกสบายมากกว่า อยากกินอะไรก็กินมาจากข้างนอก ซึ่งก็เคยก็เดินไปหาของกินบ้านพี่ชาย ในครัวจึงไม่มีอะไรสำหรับทำอาหารมากนัก นอกจากว่าสายหยุดจะใจดีเอามาใส่ตู้เย็นไว้ให้

“ขอบคุณค่ะ”

“พูดอะไรได้มากกว่าคำว่าขอบคุณไหม” เอกฉัตรจ้องเธอด้วยความขบขันในใจ ไม่ง่ายเลยสำหรับการจะดูแลใครสักคน แต่เขาก็ไม่คิดว่ามันจะยากเกินไป หากเขาตั้งใจที่จะช่วยเหลือเด็กคนนี้ให้มีโอกาสที่ดีขึ้นหลังจากสูญเสียบิดากับมารดา

“หนู...”

“โอเคแพร่ใหม่ ต่อไปนี้เธอจะอยู่กับฉันในบ้านหลังนี้ในฐานะเด็กในปกครองของฉันจริงๆ ฉันก็ไม่มั่นใจหรอกนะว่าจะดูแลเธอได้ดีอย่างที่ตั้งใจเอาไว้หรือเปล่า”

ใช่ ไม่นั่นใจ ไม่นั่นใจเลยสักอย่าง แต่เพราะดวงตาที่เต็มไปด้วยความเศร้าและความเสียใจของเธอ ทำให้เขารู้สึกเหมือนเห็นตัวเองอย่างไรอย่างนั้น เขากับเธอสูญเสียเหมือนกัน เขาจึงคิดว่าตัวเองน่าจะเข้าใจเธอมากที่สุด

แพรวไหมกะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่าเขากำลังหมายถึงอะไร เขาไม่มั่นใจว่าจะดูแลเธอได้ไหม แต่ก็ชวนเธอมาอยู่ด้วยนี่นะ อะไรของเขากัน

“เธอพักผ่อนให้สบายไปแล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ ห้องฉันอยู่ทางนั้น มีอะไรก็ไปเคาะเรียกได้”

แล้วเอกฉัตรก็เดินจากไป ทิ้งให้แพรวไหมได้มองตามแผ่นหลังเขาไปอย่างงงๆ จับต้นชนปลายไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี

เอาเถอะ ชีวิตของเธอไม่มีอะไรจะต้องกลัวอีกแล้วนี่นา อยู่กับคนแปลกประหลาดอย่างเอกฉัตรก็ยิ่งดีกว่าออกไปเผชิญโลกข้างนอกตามลำพัง ไม่มีทั้งความปลอดภัยและอนาคต ไม่มีใครให้เธอได้พึ่งพาอีกต่อไปแล้ว

สาวน้อยเดินเข้าห้องแล้วปิดประตูลง วางกระเป๋าเป้แล้วนั่งลงบนเตียงด้วยความรู้สึกโหวงเหวง หากบิดายังอยู่เธอคงไม่รู้สึกลึโดดเดี่ยวแบบนี้ แต่ตอนนี้เธอไม่เหลือใครแล้ว ชีวิตของเธอจะเดินไปทางไหนก็ยังไม่รู้เลย

แพรวไหมสะอื้นออกมาอย่างสุดกลั้น หลายวันมานี้เธอพยายามทำตัวให้เข้มแข็งแต่ก็เจ็บปวดเหลือเกิน การสูญเสียที่ไม่ทันได้เตรียมใจมาก่อน มันช่างทรมาณแสนสาหัส แต่ถ้าจะให้เธอร้องไห้ให้ตายอย่างไร มันก็ไม่อาจเรียกทุกอย่างกลับคืนมาได้

‘ใช้ชีวิตของลูกให้ดี จงอดทนและเข้มแข็งกับทุกอย่างที่เข้ามา’

นั่นเป็นคำสั่งเสียของบิดาก่อนจากไป แพรวไหมจะท่องจำและทำให้ได้ แม้มันจะยากเย็นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม เธอจะใช้ชีวิตให้ดีที่สุดอย่างที่ทำนองต้องการ จะอดทนและเข้มแข็งกับทุกอย่างที่เข้ามาในชีวิตให้มากที่สุด

อาหารตรงหน้าทำให้ออกฉัตรนั่งเงยไปชั่วอึดใจ ก่อนจะก้มหน้า

ไปมองเด็กสาวที่นั่งพับเพียบและก้มหน้าอยู่ข้างๆ โต๊ะอาหารที่เขานั่ง
ดูสงบเสงี่ยมและเจียมเนื้อเจียมตัวจนน่าสงสารอย่างบอกไม่ถูก

“ขึ้นมานั่งบนเก้าอี้ด้วยกันสิแพรไหม”

“ไม่ดีกว่าค่ะ” เธอปฏิเสธทันที

“แต่ฉันไม่ได้ให้เธอมาอยู่ด้วยในฐานะเด็กรับใช้นะ” เอกฉัตรชัดใจ

“แต่หนูกินแล้วค่ะ เชิญคุณฉัตรตามสบายเลย”

เอกฉัตรถอนหายใจ ส่งสายตาดูๆ ไปให้เด็กสาวด้วยความ
หงุดหงิดอยู่ในที หลังจากตื่นขึ้นมาในตอนเกือบเที่ยง เอกฉัตรก็พบว่า
ในบ้านถูกทำความสะอาดจนดูเอี่ยมไปหมด โดยฝีมือของแม่บ้านสาว
วัยสิบห้า และพอเขาถามว่ามีอะไรกินไหม เจ้าตัวก็รีบวิ่งเข้าไปในครัว
แล้วยกอาหารออกมาเสิร์ฟให้เขาอย่างกระตือรือร้น

ข้าวสวยร้อนๆ กับแกงจืดเต้าหู้หมูสับทำให้เอกฉัตรแอบ
กลืนน้ำลายลงคอด้วยความรู้สึกหิวผิดปกติ จะว่าไปแล้ว การรับเลี้ยง
เด็กคนหนึ่งก็ไม่เลวนักหรอก อย่างน้อยๆ ก็มีข้าวเช้าที่กลายเป็น
ข้าวเที่ยงให้เขากินแก้หิว

ชายหนุ่มตักขึ้นมากินด้วยความหิวโหย พึงพอใจกับรสชาติ
จนผลอี้ยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว ถึงจะเป็นอาหารที่แสนธรรมดาและง่ายๆ
แต่รสชาติอร่อยและถูกปากเขามากกว่าร้านอาหารหรูๆ ที่เขาเคยไป
นั่งกินกับเพื่อนเสียดีก

“ไปเอาวัตถุดิบมาจากไหนล่ะ” เอกฉัตรเอ่ยถาม เพราะตู้เย็น
ในครัวไม่น่าจะมีวัตถุดิบในการทำแกงจืดแน่

“หนูออกไปช่วยป้าสาย่ายตลาดเมื่อเช้านี้ค่ะ ป้าสาย่ายแบ่งของ
มาให้ หนูไม่รู้จะทำอะไร ก็เลยได้แกงจืดแค่นี้เอง”

“ออกไปตลาดกับป้าสาย่ายเหรอ” เอกฉัตรเลิกคิ้ว หมายความว่า
แพรไหมคงตื่นตั้งแต่ตีสี่ตีห้าได้กระมัง นี่เธอตื่นเข้าได้ขนาดนั้นเชียวนะหรือ

“ค่ะ หนูไม่อยากจะอยู่ที่นี้ฟรีๆ ก็เลยอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์

ด้วย ป้าสายก็เลยชวนไปตลาดด้วยกัน เดี่ยวตอนบ่ายหนูขออนุญาต
เอาเสื้อผ้าของคุณไปซักให้สะอาดนะ”

คำขอของเด็กสาวทำให้เอกฉัตรพูดอะไรไม่ออก ได้แต่มองเธอ
ด้วยความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย เขาให้เธอมาอยู่ด้วยเพื่อดูแลทุกอย่าง
หรือว่าให้เธอมาเป็นฝ่ายดูแลเขาทั้งนั้นแหละ ชักจะงงเสียแล้ว

“จริงๆ เธอไม่ต้องลำบากนะแพรไหม และฉันควรเป็นฝ่ายดูแล
เธอให้สุขสบายมากกว่า เพราะความประมาทของพ่อฉันทำให้เธอต้อง
เสียแม่ ฉันเองในฐานะฉัตรกานต์ต้องซัดใช้ให้เธอตามความถูกต้อง”

“แต่คุณเองก็เสียพ่อเหมือนกันนี่คะ”

ประโยคนั้นของแพรไหมทำให้เอกฉัตรวิ่งไปหลายวินาที เห็น
ตัวแค่นั้นแต่ก็มีความคิดความอ่านที่โตกว่าอายุจริงๆ อาจเป็นเพราะว่า
ต้องสู้ชีวิตมาตั้งแต่เด็ก ทำให้เธอแกร่งและเข้าใจโลกของผู้ใหญ่ได้ดีกว่า
คนอื่นในวัยเดียวกัน

“นั่น...”

“ถ้าคุณฉัตรอิมแล้วก็เรียกหนูนะคะ เดี่ยวหนูขอตัวไปตากผ้าก่อน
พอดีหนูปั่นเสื้อผ้าเอาไว้”

แล้วคนตัวเล็กก็ลุกหนีแล้วเดินจากไป ทิ้งให้เจ้าของบ้านอย่าง
เอกฉัตรได้แต่นั่งเงยบและจุกในลำคออย่างบอกไม่ถูก รู้สึกเจ็บแปลบ
กับประโยคนั้นของเธออย่างแปลกประหลาด

เขาเองก็สูญเสีย...

ทั้งมารดาและบิดาก็ไม่อยู่แล้วทั้งคู่ เอกฉัตรเองก็ไม่รู้ว่าเขาควร
ร้องไห้หรือคร่ำครวญเสียใจหรือเปล่า เขาไม่สนิทกับบิดา ห่างเหินกัน
ตั้งแต่มารีนาผู้เป็นมารดาจากไป เขาเข้ากับครอบครัวไม่ได้เพราะเป็น
คนเงยบๆ หากแต่พอพูดอะไรก็เหมือนจะไม่เข้าหูใครเลยสักคน
โดยเฉพาะสินีมารดาของเอกภพ ที่มักจะค่อนข้างขอตเขาว่าเกรงและดื้อเงยบ
อยู่เป็นประจำ

เอกฉัตรก้มหน้ากินข้าวต่อไปเพื่อไม่ให้เธอเสียน้ำใจ คิดมากไปก็ปวดหัวเปล่าๆ ปล่อยให้เวลาเยียวยาทุกอย่างเอง ลักวันทุกอย่างคงดีขึ้น และเขาก็ไม่ใช่ตัวคนเดียวอีกแล้ว หากแต่มีเด็กในปกครองต้องดูแลอีกหนึ่งคน

ชายหนุ่มอึ้งแล้วก็จัดแจงเก็บโต๊ะเอง เพราะไม่อยากจะรบกวนแพร์ไหมที่ยังมีงานต้องทำอีก หลังจากเสร็จจึ้นก็เดินกลับเข้าห้องของตัวเอง อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเดินออกไปหาเธอหลังบ้าน อยากจะถามว่าเอาอะไรไหมเพราะเขาจะออกไปข้างนอก

ผ้าที่ซุกตากเสร็จเรียบร้อย แต่ไม่พบว่าแพร์ไหมอยู่บริเวณนั้น เอกฉัตรวนกลับมาเข้าไปในบ้านอีกครั้งแล้วไปที่ห้องของเธอ ได้ยินเสียงกุกกักในห้องจึงถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปทันที

“ฉันจะออกไปข้างนอก เธอจะเอาอะไรไหม”

“คุณฉัตร!”

เสียงอุทานด้วยความตกใจของคนในห้องทำให้เอกฉัตรชะงักค้างก่อนจะรีบปิดประตูห้องลงตามเดิมแล้วผละถอยออกมาสองสามก้าวด้วยความตกใจเช่นกัน ก่นด่าตัวเองในใจแล้วเดินหนีออกมาด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ

“บ้าเอ๊ย!” ชายหนุ่มสบถออกมาอย่างหัวเสีย ภาพสวาน้อยในชุดกระโจมอกด้วยผ้าขนหนูทำให้เขาสติกระเจิดกระเจิง นี่เขาทำบ้าอะไรลงไปจริงๆ ควรเคาะประตูห้องก่อนตามมารยาทไม่ใช่หรือ

นี่เขาสීමอะไรไปใช้ไหม แพร์ไหมอายุสิบห้าแล้ว จะว่ายังเด็กก็ไม่ใช่เสียทีเดียว เด็กวัยนี้บางคนก็สาวสะพรั่งเต็มตัว บางคนก็โตก่อนวัยจนมีแฟนไปหลายคนแล้ว ถึงแพร์ไหมจะผมแห้งและตัวเล็กนิดเดียวแต่บางอย่างบนตัวเธอก็เชื่อว่าจะไม่โตเสียหน่อย

‘อ๊ย! แกคิดบ้าอะไรจะไอ้ฉัตร!’ หนุ่มวัยยี่สิบแปดสลัดศีรษะไปมา เพราะอย่างนี้สินะ พินิจาจึงไม่ยอมให้อั๊กภพดูแลเด็กคนนี้ด้วย

ตัวเอง คงเพราะกลัวบางอย่างตามสัญชาตญาณของผู้หญิงด้วยกัน
นั่นเอง

‘บัวฉิม!’ สัญชาตญาณความเป็นผู้ชายก็น่ากลัวไม่ต่างกัน เอกฉัตร
ตบหน้าผากตัวเองสองสามที แล้วก้าวออกจากบ้านไปยังรถยนต์ส่วนตัว
ขับออกจากบ้านด้วยความคิดอันสับสนวุ่นวาย การเลี้ยงเด็กผู้หญิง
สักคนในบ้านเริ่มจะมีปัญหาสำหรับเขาเสียแล้ว แม้อุบัติการณ์เมื่อครู
จะเกิดขึ้นเพราะความไม่ตั้งใจและไม่คาดคิดก็ตาม แต่เอกฉัตรก็รู้สึกผิด
และเสียใจกับการกระทำของตัวเอง แล้วเจ้าตัวละ ปานนี้จะไม่คิดมาก
จนร้องไห้ซึ่มูกโป่งไปแล้วหรือ

ไม่ได้การละ ในอนาคตคงมีใครค้นหาหรือครหาแน่ๆ เอกฉัตร
รู้สึกกังวลขึ้นมาทันที เขาไม่อยากให้แพรไหมต้องมาต่างพร้อยอะไรด้วย
ตัวเขาเองชินแล้วกับการโดนต่อว่าหรือนินทา แต่กับแพรไหม เธอยังเด็ก
และมีอนาคตที่สดใสรออยู่ และเขาจะทำให้เธอเสื่อมเสียไม่ได้เด็ดขาด

“ว่าไงนะคะ จะให้หนูแพรไปเรียนโรงเรียนประจำอย่างนั้นหรือ”

หลังจากได้ยินเอกฉัตรบอกพี่ชายว่าจะส่งแพรไหมเข้าโรงเรียน
ประจำ สายหยุดก็ถึงกับอูทานออกมาด้วยความตกใจ เพราะไม่คิดว่า
เอกฉัตรจะตัดสินใจแบบนี้ ทั้งที่เพิ่งรับแพรไหมมาอยู่ด้วยได้เพียง
สัปดาห์เดียวนั่น

“นั่นสิตาฉัตร แน่ใจแล้วหรือที่ตัดสินใจแบบนี้” เอกภพเอง
ก็แปลกใจ ไม่คิดว่าน้องชายจะมีความคิดแบบนี้ในหัว แต่เด็กก็ต้อง
เรียนหนังสือต่อเพื่ออนาคตที่ดี ทำให้เขาคัดค้านน้องชายได้ไม่เต็มปาก

“ผลการเรียนดี ไม่น่าจะมีปัญหาในการเข้าไปเรียนครับ ผมปรึกษา
เพื่อนที่มีหลานเรียนอยู่ที่นั่นแล้ว คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร” เอกฉัตร
อธิบาย พร้อมกับหันไปมองแพรไหมที่ยืนเงียบอยู่ข้างสายหยุดอย่าง
ตัดสินใจ

“ค่าเทอมแพงอยู่นะคะ คุณฉัตรจะไหวหรือ เกิดแหม่เน่เงรหรือว่า
ใจแตกไม่ยอมเรียนจะทำยังไง คุณฉัตรจะไม่เสียเงินเปล่าหรือคะ”

คำพูดของพินดาที่สอດຂຶ້ນມາทำให้สายหยุดแอบค้อน ทุกเรื่อง
แม่คุณต้องได้สอດจริงๆ ทั้งๆ ที่ก็ไม่ใช้เรื่องของตัวเองเลย แล้วมีอย่าง
ที่ไหนไปสบประมาทเจ้านายสุดหล่อของนางแบบนั้นด้วย

คนภายนอกมักจะมองเอกฉัตรว่าเงรเหลือไหล วันๆ เอาแต่
เที่ยวเตร่ล่ามะเลเทเมา แต่สำหรับสายหยุดแล้ว เอกฉัตรคือผู้ชาย
ที่ใช้ได้คนหนึ่งเลย ถึงจะไม่ใช้ลูกรักและได้รับอะไรๆ จากบิดาเทียบเท่า
ลูกคนอื่น แต่เอกฉัตรก็ใช้ว่าจะขัดสนเงินทอง เพราะนอกจากเงินเดือน
และเงินปันผลจากตำแหน่งรองประธานบริษัทแล้ว เอกฉัตรยังได้รับ
มรดกจากทางคุณตาที่อยู่ต่างประเทศอย่างมหาศาลทีเดียว

ไม่มีใครรู้ว่าผู้ชายคนนี้ร่ำรวยแค่ไหน นั่นเพราะมารีน่ามารดา
ของเขาถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้า ที่ชอบผ้าหอบผ่อน
มาอยู่กับเอกพลหลังจากตั้งท้องเอกฉัตร และเมื่อเธอเสียชีวิตไปแล้ว
ก็ไม่มีใครสนใจความเป็นไปของเธอกับลูกชายอีก แม้แต่เอกพลเอง
ก็ไม่ได้ใส่ใจลูกชายคนรองเช่นกัน

เอกฉัตรเดินทางไปหาครอบครัวของมารดาหลังเรียนจบปริญญาตรี
และเขาตัดสินใจเรียนต่อที่นั่นจนจบปริญญาเอกด้านการบริหารธุรกิจ
เมื่อผู้เป็นตาเสียชีวิตจึงบินกลับเมืองไทยมาอยู่กับบิดาตามเดิม พร้อมกับ
ทำงานในบริษัทของบิดาในตำแหน่งรองประธานบริษัท โดยมีพี่ชายใหญ่
อย่างเอกภพเป็นประธานใหญ่ดูแลทุกอย่างแทนบิดาที่ว่างมี

“เด็กผม ผมเลี้ยงเองได้ครับ และคิดว่าไม่น่าจะเดือดร้อนอะไร
ผมมั่นใจว่าแพรวใหม่เป็นเด็กดี และไม่มีทางทำให้ผมผิดหวังได้แน่”
เอกฉัตรบอกด้วยความมั่นใจ หลายวันที่อยู่ด้วยกัน แพรวใหม่ทำให้เขา
ประทับใจมาก ทั้งขยันทำงานบ้านและคอยช่วยเหลือคนอื่นอยู่ตลอด

“แล้วแต่แกก็แล้วกัน ในเมื่อแกเป็นผู้ปกครองของแพรวใหม่เขา

แล้วในตอนนี่” เอกภพถอนหายใจ คิดว่าคงต้องปล่อยน้องชายไปก่อน เห็นท่าไม่ดีอย่างไรก็ค่อยยื่นมือเข้าไปช่วย

แพรวไหมคอตก นั่งฟังผู้ใหญ่อุყกันถึงเรื่องอนาคตของเธอด้วยความน้อยอกน้อยใจในโชคชะตา เธอมันก็แค่ภรรยาที่ฉันทราภานต์ต้องรับผิดชอบ เป็นเด็กที่ไร้ญาติขาดมิตรและตัวคนเดียว จะมีชีวิตอย่างไรก็แล้วแต่ผู้ปกครองจะจัดการให้ เพราะอย่างไรเธอก็ต้องพึ่งพาพวกเขาเพื่อมีชีวิตต่อไปให้ได้

หลังจากคุยรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนต่อของแพรวไหมเสร็จสิ้น แพรวไหมก็เดินหนีมาหนึ่งที่ริมสระบัวหลังบ้านด้วยใบหน้าเศร้าสร้อย เหลียวมองไปรอบๆ บริเวณบ้านที่เธออาศัยด้วยหัวใจที่เยวเฉา เธอชอบที่นั่นมาก และก็เไม่อยากไปอยู่ที่อื่น แต่ถ้าเอกฉัตรต้องการแบบนั้นเธอก็ต้องทำตามคำสั่งของเขา

เสียงสะอื้นที่ดังมาจากร่างเล็กที่นั่งกอดเข่าอยู่ ทำให้ร่างสูงถึงกับหยุดชะงักแล้วมองแผ่นหลังเล็กๆ นั้นด้วยความรู้สึกผิดในใจ ก่อนจะก้าวไปหาแล้วนั่งลงข้างๆ ท่ามกลางความตกใจของอีกฝ่ายที่เห็นเขาโผล่เข้ามาดื้อๆ

“คุณฉัตร” แพรวไหมปาดน้ำตา เไม่อยากให้เขาเห็นว่าเธอกำลังรู้สึกอย่างไรในตอนนี่ แต่มีหรือจะรอดพ้นสายตาของเอกฉัตรไปได้

“ปล่อย” แพรวไหมเบี่ยงหน้าหนี เมื่อจู่ๆ เอกฉัตรก็จับใบหน้าของเธอให้หันไปสบตาเขา

“ร้องไห้ทำไม” ชายหนุ่มเอ็ดเธอ พร้อมกับไล้ปลายนิ้วบนแก้มนุ่มเพื่อเช็ดน้ำตาให้ ในขณะที่แพรวไหมชะงักก็กั อยู่หนึ่งๆ ไม่กล้าขยับตัวใดๆ เพราะมัวแต่ตกใจกับการกระทำของเขา

“หนูคิดถึงพ่อกับแม่” เธอตอบออกมาเมื่อตั้งสติได้

“โกรธที่ฉันจะส่งเข้าโรงเรียนประจำก็บอก”

“หนูเปล่า”

“แววตาเธอมันบอก อย่ามาโกหกฉันเสียให้ยาก”

แพรไหมหลบสายตา เขาอ่านแววตาเธอออก แต่เธอกลับอ่านความคิดเขาไม่ออกเลย เอกฉัตรพูดน้อยและเงียบขรึม ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันจนถึงตอนนี้ เธอกับเขาคุยกันแทบนับคำได้ด้วยซ้ำ ทำให้เธอต้องหนีไปช่วยงานสายหยุดที่บ้านใหญ่บ่อยๆ ได้คุยกับคนอื่นๆ เพื่อคลายความเหงาได้บ้าง

“หึๆ ที่รู้ว่าหนูคือภรรยา แล้วทำไมคุณฉัตรถึงรับอุปการะหนูล่ะคะ”

คำถามตรงๆ จากปากของคนตรงหน้า ทำให้เอกฉัตรขมวดคิ้วเข้มเข้าหากันทันที ก่อนจะคลายออกแล้วถอนหายใจออกมา เป็นหน้าหนีจากวงหน้าหวานแล้วหันไปมองดอกบัวบานในสระด้วยความวุ่นวายในใจ

“อาจเป็นเพราะเราเหมือนกัน เธอกับฉันเราต่างโดดเดี่ยวอ้างว้างกันทั้งคู่ ตอนที่ฉันเห็นเธอครั้งแรก ฉันรู้สึกเหมือนเห็นตัวเองในอดีต ตอนที่ฉันเสียแม่ไป ฉันก็ไม่ต่างอะไรกับเธอในตอนนั้นเลย”

แพรไหมมองเขาด้วยความไม่เข้าใจ เขามองเห็นตัวเองในตัวเธออย่างนั้นหรือ ทำไมกันล่ะ ในเมื่อเขาก็เพียบพร้อมไปหมดขนาดนี้ ต่างจากเธอที่ต้องเผชิญกับความลำบากมาตั้งแต่เล็ก

“คุณ...เสียแม่ตอนไหนเธอคะ” แพรไหมเอ่ยถาม เมื่อเขาเงียบไปเมื่อพูดถึงมารดาของตัวเอง

“สิบสองปี ตอนนั้นเราอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขเลยละ แม่พ่อจะไม่ค่อยสนใจเราสองคนสักเท่าไร”

“ไม่สนใจเธอคะ ทำไม...”

“เรื่องของฉันมันไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก เธออย่ารู้เลยดีกว่า เอาเป็นว่าเตรียมตัวก็แล้วกัน เดี่ยวพรุ่งนี้ฉันจะพาเธอไปดูโรงเรียนก่อน”

“คะ” เธอพยักหน้ารับรู้

“ตั้งใจเรียนนะแพรไหม เพื่ออนาคตที่ดีของเธอ”

“หนูรู้ค่ะ ขอขอบคุณคุณฉัตรที่ช่วยเหลือหนูนะคะ หากไม่มีคุณ

หนูคง...”

“เด็กโง่ นั่นคือสิ่งที่ฉัตรากานต์ทุกคนต้องชดใช้ให้เธออยู่แล้ว จำเอาไว้นะแพรไหม เธอไม่ใช่ภาระ ไม่ใช่คนรับใช้ของใครในฉัตรากานต์ แต่เป็นเด็กในปกครองของฉัน จะมีแต่ฉันที่จัดการกับชีวิตของเธอได้”

เอกฉัตรวางมือบนศีรษะของเธอแล้วลูบเบาๆ เข้าใจความรู้สึกของการถูกทิ้งของเธอได้เป็นอย่างดี แต่เขาทำแบบนี้ก็เพื่ออนาคตของเธอเอง ลักวันแพรไหมจะเข้าใจว่าทั้งหมดที่เขาทำไปนั้นก็เพราะความหวังดีจากใจจริง

“คุณจะไปเยี่ยมหนูบ่อยๆ ไซ้ไหมคะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงเครือ เธอเพิ่งได้เขาเป็นญาติเพียงคนเดียว แต่ก็ต้องออกไปอยู่ข้างนอกคนเดียวตามลำพังแล้วอย่างนั้นหรือ

ไม่นานที่เธอมาอยู่กับเขา แต่ความเหงาก็ทำให้เธอยึดเขาเป็นที่พึ่งของชีวิตไปแล้ว แต่เธอจะเรียกร้องอะไรจากเขาได้เล่า ในเมื่อทุกอย่างอยู่ภายใต้การปกครองของเขาไปแล้ว

“แน่นอน ปิดเทอมก็กลับมาบ้านได้อยู่แล้วนี่นา”

เอกฉัตรขี้มเธอก็ไปมา ทำให้แพรไหมได้แต่นั่งเงยและมองเขาด้วยความรู้สึกหวั่นไหว ในดวงตาคมคุ่นนั้นของเอกฉัตรแม้จะเย็นชาเหมือนไร้ความรู้สึก หวามืออ่อนอบอุ่นของเขาที่วางอยู่บนศีรษะของเธอก็ทำให้รู้สึกอบอุ่นเหลือเกิน

“สัญญาอะคะ” เธอย้ำเหมือนหวาดกลัว กลัวว่าเขาจะทิ้งเธอและไม่สนใจใยดีอะไรกันอีกหลังส่งเธอเข้าโรงเรียนประจำไปแล้ว

“ทำไมเด็กฉันขี้แยแบบนี้ละ ไม่เอาสิ...อย่าร้อง”

เอกฉัตรยิ้มขัน ก่อนจะร้งร่างเล็กนั้นเข้ามาสวมกอดเอาไว้แน่น ลูบแผ่นหลังที่ไหวสะท้านเพราะแรงสะอื้นรุนแรง เมื่อเจอคำพูดจิตใจที่ว่าขี้แยของเขาเข้าไป

2

เด็กในปกครอง

“ครูที่ปรึกษาโทร.มาสามรอบแล้วค่ะ บอกว่าจะคุยกับคุณฉัตร”
รายงานจากสายหยุดเมื่อกลับมาถึงบ้านทำให้เอกฉัตรได้แต่
ถอนหายใจ ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบนโต๊ะทำงาน แล้วเอนกายหลับตาลง
ด้วยความอ่อนล้าอย่างบอกไม่ถูก

“มีเรื่องอะไรอีกล่ะ” เขาถามห้วนๆ เขาเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน
แต่ต้องมารู้เรื่องชวนปวดหัวจากสายหยุดอีกอย่างนั้นหรือ

“มีเรื่องกับเพื่อนในห้องค่ะ เห็นว่ามีใครลงไม้ลงมือกันด้วย ยังไง
คุณฉัตรไปดูหน่อยดีไหมคะ บ้าท้วงว่าหนูแพรจะมีปัญหาหนักไปกว่านี้”

สายหยุดอ่อนใจ เพราะเอกฉัตรเอาแต่ทำงาน ไม่มีเวลาวางไปเยี่ยม
เด็กในปกครองเลยตั้งแต่ส่งเข้าโรงเรียนประจำไป มาถึงตอนนี้เกือบ
ห้าเดือนแล้ว แพร่ใหม่อาจจะน้อยใจและเสียใจมากจนเกือบตกก็ได้

“ยายเด็กคนนี้นี่นะ” เอกฉัตรบ่นอุบ เรื่องงานก็ปวดหัวแล้ว
ยังจะต้องมาปวดหัวกับเรื่องของเด็กในปกครองอีก คราวนี้ไปทำอะไร
เพื่อนอีกล่ะแม่คุณ

“งานนะ พักบ้างก็ได้นะคะ จะรวบไปถึงไหน สนใจหนูแพรวหน่อย
ประเดี๋ยวก็น้อยใจไม่ยอมรับสายอีก สงสารแกหน่อยสิคะ”

“บ้ำสายก็ไปเยี่ยมเธอบ้างสิครับ บอกว่าผมไม่ว่าง งานยุ่งมาก”

“เหตุผลนี้มาจะครึ่งปีแล้วคะ บ้ำเองยังเบื่อกันเลย นับประสาอะไร
กับหนูแพรว”

สายหยุดพูดจบก็หันหลังเดินออกจากห้องทำงานของเจ้านายหนุ่ม
ไปทันที ทั้งให้เอกฉัตรได้แต่ถอนหายใจครึ่งแล้วครึ่งเล่าด้วยความ
หนักใจ ใช้ว่าเขาจะไม่สนใจใยดีแพรวไหมอย่างที่ใครๆ คิด หากแต่
มอบสิ่งดีๆ ให้เธอทุกอย่างเท่าที่ผู้ชายอย่างเขาจะทำได้ทั้งหมด

เอกฉัตรหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาต่อสายหาเด็กในปกครองทันที
ทว่าไม่มีสัญญาณใดๆ จากฝ่ายตรงข้าม เวลานั้นแพรวใหม่น่าจะรับสาย
เขาได้ แต่ทำไมถึงโทร.ไม่ติดกันล่ะ

เอกฉัตรโทร.หาครูที่ปรึกษาของเธอแทน ซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเขา
สมัยเรียนปริญญาตรีที่เดียวกัน ปกติเป็นครูสอนอยู่ในโรงเรียน
แห่งนั้นด้วย เขาจึงไหว้วานหล่อนให้ช่วยดูแลแพรวใหม่ให้อีกทาง

“ว่าไงฉัตร” อีกฝ่ายส่งเสียงทักทายเมื่อรับสาย

“พี่ภาอยู่อยู่หรือเปล่าครับ”

“ไม่จ๊ะ จะถามเรื่องแพรวไหมละสิ”

“พี่ภาที่รู้ทันผมทุกที” ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ บ่อยครั้งที่เขารบกวณ
หล่อนเรื่องแพรวใหม่ แต่ปกติเขาก็เต็มใจให้คำปรึกษาและช่วยเหลือเขา
ตลอด

“คราวนี้ไม่มีอะไรหรอก พี่คุยกับแพรวใหม่แล้ว”

“ไปตีกับเพื่อนคนไหนอีกล่ะครับ”

ปกติหัวเราะมาในสาย เมื่อเอกฉัตรถามอย่างตรงไปตรงมา
เช่นนั้น

“โดนล้อว่าไม่มีพ่อไม่มีแม่ก่อน เจ้าตัวก็เลยด่ากลับ” ปกติอธิบาย

“แต่จะใช้กำลังแก้ไขปัญหานั้นทุกอย่างไม่ได้นะครับพี่ภา”

“ก็จะให้ทนได้ยังไง ในเมื่ออีกฝ่ายเขาพาพวกมาทำร้ายก่อน”

“หา! ว่าไงนะครับ”

“ฝ่ายนั้นพาพวกมาหาเรื่องก่อน จิกหัวแล้วตบหน้าไปหนึ่งที คราวนี้ฝ่ายเราก็ไม่ทนเอาสิ นี่คนเดียวเอาอยู่เลยนะ พวกนั้นโดนกันไปจนระบมเลย คิดว่าคงเซ็ดอีกนาน”

คนเดียวเอาอยู่...

เออ...ให้มันได้อย่างนี้เถอะ เก่งเหลือเกินแม่คุณ แบบนี้เขาควรห่วงเธอหรือว่าห่วงคนพวกนั้นดีกันนะ อยากจะบ้าตาย! แบบนี้ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มนั้นจะไม่เอาเรื่องหรือ

“แพรไหมเจ็บตรงไหนไหมครับ”

แม้จะโกรธและเคียดกับเธอ แต่ความห่วงใยก็ทำให้เขาหลุดปากออกไปจนได้ ปกติดาส์เสียงหัวเราะออกมาเหมือนขบขันเขาอยู่ในที ก่อนจะบอกให้เอกฉัตรให้สบายใจเกี่ยวกับเรื่องของเด็กในปกครอง

“วันอาทิตย์นี้เราอนุญาตให้ผู้ปกครองมารับเด็กออกไปข้างนอกได้ ฉัตรแวะมาหาแกหน่อยสิ พี่รู้สิว่าแกดูเหงๆ นะ”

“ผมยังไม่รู้ว่าจะว่างไหม”

“ทำตัวให้ว่างบ้างก็ได้ ฉัตรจะเอาเด็กมาทิ้งไว้ที่นี่แล้วไม่สนใจใยดีไม่ได้นะ”

“ช่วงนี้ผมยุ่งจริงๆ ครับพี่ภา เอาไว้ผมจะหาเวลาไปเยี่ยมแพรไหมให้ได้ก็แล้วกัน ว่าแต่ผมโทร.หากี่ไม่ติดเลย ไม่รู้ว่าแพรไหมทำอะไรอยู่”

“เห็นว่ามือถือเสียนะฉัตร พี่เองก็ไม่ได้ถามว่าเอาไปส่งซ่อมหรือยัง” ปกติดาบอกเหมือนนึกขึ้นได้

“เครื่องโบราณมากแล้วครับ จะซื้อให้ใหม่ก็ไม่เอา บอกว่าไม่ได้จำเป็นอะไร” เอกฉัตรอ่อนใจ แบบนี้เขาก็ติดต่อเธอไม่ได้ เหมือนอีกฝ่ายจะรู้ว่าเขาต้องโทร.ไปเอ็ดเธอเรื่องที่ทะเลาะกับเพื่อนๆ แน่

“ยังไงก็แวะมาให้ได้นะฉัตร เด็กขาดทั้งพ่อและแม่ในช่วงเวลาสำคัญ พี่กลัวแกจะมีปัญหาหนักไปกว่านี้”

“แล้วเรื่องเรียนเป็นไงบ้างครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถาม ลูกขึ้นเดินไปมองทีวีทัศน์นอกหน้าต่างด้วยความรู้สึกกังวลอยู่ไม่น้อยกับเด็กในปกครองของเขา

“ไม่ต้องห่วง แพร่ใหม่หัวดีมาก แกรมยังเก่งและมีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนๆ เป็นอย่างดี วันหยุดก็ชวนเพื่อนเข้าครัวทำอาหารกินด้วยกัน บ้างก็ปลูกผักปลูกต้นไม้ในสวนของโรงเรียน”

“ยังไงฝากพี่มาช่วยดูให้ด้วยนะครับ ถือว่าผมขอเป็นกรณีพิเศษก็แล้วกัน”

“ไม่เป็นไรหรอกจะ ถึงฉัตรไม่ขอ พี่ก็ต้องดูแลแพร่ใหม่อยู่แล้ว แกเป็นลูกศิษย์ของพี่นะ อย่าลืม”

“ขอบคุณครับพี่ เดี่ยวว่างวันไหนผมขออนุญาตเลี้ยงข้าวเป็นการตอบแทนพี่ก็แล้วกัน”

เอกฉัตรบอกอย่างเกรงใจ ก่อนจะคุยอีกสองสามคำแล้ววางสายมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างใช้ความคิด ว่าตัวเองควรทำอย่างไรกับเด็กดื้อที่ชอบหาเรื่องปวดหัวให้เขาดี

“66”แพร่ใหม่ มีผู้ปกครองมาเยี่ยมจ๊ะ”

คำบอกเล่าของปภาดาทำให้แพร่ใหม่ที่กำลังนั่งคุยกับเพื่อนในช่วงพักกลางวันลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วรีบวิ่งออกจากโรงอาหารตรงไปยังห้องรับแขกของโรงเรียนทันที พร้อมกับรอยยิ้มที่ผุดขึ้นมาบนใบหน้าหวานด้วยความตื่นเต้นดีใจ

แต่แล้วหัวใจดวงน้อยก็ห่อแฟบ เมื่อบุรุษร่างสูงที่นั่งรอเธออยู่ที่โซฟาหนุ่มไม่ใช่ใครบางคนที่เธอรอคอยมาตลอดหลายเดือน หากแต่เป็นอีกคนที่มีรอยยิ้มมอบอุ่นใจให้เธอทุกครั้งที่พบหน้า

“สวัสดิ์ค่ะคุณภาพ”

“สวัสดิ์สาวน้อย”

เอกภพยิ้มให้แพรไหม มองคนตัวเล็กในชุดเครื่องแบบของโรงเรียนแล้วเปลือยออกมาโดยไม่รู้ตัว รู้สึกเอ็นดูอย่างบอกไม่ถูก เพราะแพรไหมดูน่ารักมากในชุดนักเรียนแบบนี้

“ทำไมทำหน้าแบบนี้ล่ะ” ชายหนุ่มยิ้มขึ้น เมื่อเห็นสีหน้าเจื่อนๆ ของเธอที่เป็นอยู่ในขณะนี้

“คือหนู...”

“ผิดหวังที่ฉันไม่ใช่ผู้ปกครองของเธอสินะ”

“หนูแปล่าคิดอย่างนั้นนะคะ” แพรไหมรีบปฏิเสธ ทั้งที่ในใจก็รู้สึกแบบนี้จริงๆ

เธอคิดว่าเป็นเขา เอกฉัตร ฉัตรากานต์ ผู้ชายใจดำที่เอาเธอมาทิ้งไว้ที่นี่ แล้วไม่กลับมาดูตาดูดีเลยสักครั้ง ทั้งที่เขาสัญญากับเธอแล้วว่าเขาจะมาเยี่ยมเธอบ่อยๆ แต่เขาก็ผิดสัญญา

“นายฉัตรไม่ว่าง ก็เลยให้ฉันมาแทน แล้วนี่...”

เอกภพวางกล่องโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ล่าสุด กับถุงกระดาษที่มีทั้งขนมและของใช้จำเป็นหลายอย่างให้เธอบนโต๊ะตรงหน้า

“ฉันซื้อขนมมาฝาก อร่อยๆ ทั้งนั้นเลยนะ ส่วนโทรศัพท์มือถือนี้ นายฉัตรฝากมาให้ เห็นว่าเครื่องเก่าที่เธอใช้มีปัญหาไม่ใช่เธอ”

“ขอบคุณมากค่ะ แต่หนูขอรับแค่ขนมเท่านั้นนะคะ ส่วนมือถือนี้หนูขอไม่รับก็แล้วกัน อยู่ที่นี่ก็ไม่ได้ทำอะไรมากมาย ฝากบอกคุณฉัตรด้วยว่าถ้ามีเรื่องด่วนอะไร ก็ให้คุณฉัตรโทร.มาที่เบอร์ของโรงเรียน หรือว่าที่ครูภาคฯได้เลยค่ะ”

เอกภพลึกคิ้ว มองเด็กสาวตรงหน้าด้วยความไม่เข้าใจในการกระทำของเธอ โทรศัพท์มือถือที่น้องชายฝากมาให้เป็นที่ห้อยที่หิ้งแพง และใช้งานได้ดี คิดว่าวัยรุ่นอย่างแพรไหมน่าจะชอบและตื่นเต้นดีใจ

ทว่าแพรไหมกลับทำให้เขารู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

“เออโกรธอะไรน้องชายฉันหรือเปล่า” เขาตัดสินใจถาม มองออกว่าแพรไหมมีความไม่พอใจอะไรบางอย่างอยู่ในใจ เพียงแต่ไม่พูดอะไรออกมาเท่านั้น

“เปล่าค่ะ”

“เอาเถอะ ฉันจะบอกให้นายจัดการมาเยี่ยมเธอบ้างก็แล้วกัน ช่วงนี้หมอนั้นไม่ค่อยอยู่บ้าน งานการที่บริษัทก็หนักหนาๆ เข้าไปดูสักครั้ง ฉันเองก็ไม่ว่ามันกำลังทำอะไรอยู่” เอกภพส่ายหัว เพราะพักนี้ไม่ค่อยได้เจอน้องชายคนรองเหมือนกัน หลังจากเอาของมาฝากให้แพรไหม เอกฉัตรก็หายหัวออกจากบ้านตามเคย

“ขอบคุณคุณภพมากเลยนะค่ะที่มาเยี่ยมหนู” เธอยกมือไหว้ขอบคุณ เขาเป็นพี่ใหญ่ของบ้านที่มีจิตใจดีจริงๆ แม้ไม่ใช่ตุ๊ระของเขา แต่ก็มีน้ำใจมาเยี่ยมเยียนเธอ

“ก็เป็นห่วง กลัวจะเหงาเมื่อมาอยู่ที่นี้คนเดียว มีอะไรขาดเหลือก็โทร.หาฉันได้ตลอดเลยนะแพรไหม ไม่ต้องเกรงใจฉันเลย ให้คิดเสียว่าฉันเป็นพี่ชายคนหนึ่งของเธอเหมือนกัน”

รอยยิ้มอันอบอุ่นของเขาทำให้แพรไหมยิ้มออกมาอย่างซึ่งใจอย่างน้อยต่อให้เอกฉัตรไม่สนใจเธอ แต่ก็ยังมีเอกภพที่คอยมีน้ำใจกับเธอบ้าง หากไม่เป็นเพราะสายตาเกลียดชังของคู่หมั้นสาวของเขาคู่ที่มีต่อเธอ แพรไหมอาจจะเลือกเขาเป็นผู้ปกครองให้ตัวเองไปแล้ว

“อ้าว แพรไหม ยังไม่มีผู้ปกครองมารับกลับบ้านหรือจะ”

คำถามของปภาดาทำให้แพรไหมคอดก ก็หันหน้ามองกระเป๋าสัมภาระใบเล็กของตัวเองด้วยความรู้สึกเจ็บแปลบในอก เมื่อไม่มีใครมารับเธอกลับบ้านเหมือนเพื่อนคนอื่น ซึ่งตอนนี้กลับบ้านกับผู้ปกครองกันไปหมดแล้ว

ผ่านไปหนึ่งเทอมกับการมาเรียนที่นี่ เธอสอบเสร็จและทำข้อสอบ
ได้ดีทุกวิชา จนได้รับการกล่าวชมจากบรรดาคุณครูทุกคน ทว่าคนที่เธอ
อยากทำให้เขาชื่นชมมากที่สุดกลับไม่เห็นแม่แต่เงา

“ยังไม่มีใครมาเลยคะครูภา”

“โอ ที่บ้านคงติดธุระอยู่แน่เลย ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวครูนั่งรอเป็นเพื่อน
นะจ๊ะ”

ปภาดาทรุดตัวนั่งลงข้างลูกศิษย์ ก่อนจะเหลียวมองใบหน้าเศร้า
ของเด็กสาวด้วยความสงสารและเห็นใจ จริงๆ หล่อนย่ำกับเอกฉัตรแล้ว
ว่าให้มารับเด็กในปกครองวันนี้ แต่จนถึงปานนี้เอกฉัตรก็ยังไม่โผล่มา
ปล่อยให้เด็กนั่งรอหลายชั่วโมงจนเพื่อนๆ ทอยยกกลับกันหมดแล้ว

บางครั้งปภาดาก็ไม่เข้าใจในตัวเอกฉัตร หากไม่ยอมรับภาระนี้
มาตั้งแต่แรก แล้วทำไมถึงรับแพรวไหมมาดูแลเอง ทั้งที่เอกภพก็ดูจะ
พร้อมมากกว่า แต่ก็นั่นแหละ ทุกอย่างมันเป็นเรื่องภายในของครอบครัว
ฉัตรากานต์ คนนอกอย่างหล่อนก็ได้แต่มองอยู่ห่างๆ เพียงเท่านั้น

“นั่นไง มีคนมารับแล้วจ๊ะ” ปภาดายิ้มออกมา เมื่อเห็นรถยนต์
คันหนึ่งขับเข้ามาบริเวณหน้าหอพักของโรงเรียน ก่อนจะจอดหน้าอาคาร
แล้วมีคนเปิดประตูลงมา

“หนูแพรว”

“ป้าสาย”

แพรวไหมยิ้มก่อนจะรีบก้าวเข้าไปหาแล้วกอดสายหยุดเอาไว้แน่น
เช่นเดียวกับสายหยุดที่ยิ้มออกมาอย่างยินดี เมื่อได้พบกับเด็กสาวที่นาง
เป็นห่วงจับใจ

“คิดถึงเหลือเกินแม่คุณ” สายหยุดพึมพำ หกเดือนที่นางไม่ได้
พบกับแพรวไหมเลย ทำให้รู้สึกเป็นห่วงมาก

“ขอโทษที่ให้รอนะแพรวไหม พอดีรถเสียนะ ทำให้เธอต้องรอนาน
เลย”

“คุณราช” แพร่ไหมยิ้มให้เขา พร้อมกับยกมือไหว้ทำความเคารพ ชายหนุ่มอย่างเกรงใจ เธอไม่คิดว่าจะเป็นการสาธยายและสายหยุดที่มารับ ทำให้เธอแปลกใจและงุนงงอยู่ในที่

ความหวังเพียงริบหรี่ของเธอสูญสิ้น...

แพร่ไหมลาปภาคาแล้วเดินขึ้นรถไปกับทุกคน ท่ามกลางความ ผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่าที่เกิดขึ้นกับตัวเอง แม้รู้ว่าจะต้องผิดหวัง แต่ เธอก็ยังจะหวังอยู่เสมอ

เอกราชมองร่างเล็กผ่านกระจกหลังแล้วหันไปสบตาสายหยุด ต่างคนต่างก็รู้ว่าเด็กสาวรู้สึกอย่างไร วันนี้เป็นวันแรกที่ได้กลับบ้าน หลังจากเข้าโรงเรียนไป แพร่ไหมคงอยากพบหน้าใครบางคนที่ไม่ใช่ เขากับสายหยุด และเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายไม่มา เจ้าตัวก็เลยออกอาการเหงาๆ ซึมๆ อย่างที่เห็น

เอกราชเองมาเยี่ยมเธอหลายครั้ง พอๆ กับเอกภพที่แวะมาหา บ่อยๆ ทุกครั้งแพร่ไหมดูเลื่อนลอย แม้จะยิ้มดีใจที่ทุกคนมาหาอย่างไร แต่ในดวงตาของเธอกลับมีแววเศร้าทุกครั้งทีพุดคุยกัน

“พี่ฉันจะไปต่างจังหวัด เลยให้ฉันกับป้าสายมารับแทน อีกเดี๋ยว ตอนเย็นคงได้เจอกัน”

ประโยคนั้นทำให้ดวงตาเศร้ามีแววสดใสขึ้นมาทันที ทำให้เอกราช อดที่จะยิ้มขำออกมาไม่ได้ แพร่ไหมออกจะน่ารักน่าสงสารขนาดนี้ ทำไม พี่ชายของเอกราชถึงได้ใจร้ายกับเธอแบบนี้ด้วยนะ เอกราชเองก็ไม่เข้าใจ เหมือนกัน

“ป้าทำขนมอร่อยๆ ไว้ให้กินด้วยนะคะ กลับไปถึงต้องกินให้หมด ด้วยล่ะ” สายหยุดหันมาบอก พร้อมกับมองสาวน้อยด้วยรอยยิ้มเอ็นดู แพร่ไหมเปลี่ยนไปมาก ดูมีน้ำมีนวลขึ้นมากกว่าเดิม แถมยังผิวพรรณดี เหมือนกับพิมพิ์ใจผู้เป็นแม่ไม่มีผิด

ทุกอย่างที่ฉันตราการันต์ยังเหมือนเดิม หลังจากเก็บกระเป๋า

ที่ห้องเดิมของตัวเองเสร็จ เธอก็เดินไปทักทายกับทุกคนในบ้าน เอกภพยังไม่กลับจากการทำงาน ทำให้แพรไหมไม่เจอเขาเช่นเดียวกับเอกฉัตร ซึ่งก็ไม่ว่าปานนี้ไปทำอะไรที่ไหนอย่างไร

แพรไหมเคาะประตูห้องของสินีในตอนเย็น เพราะทุกคนยุ่งมาก เธอจึงอาสาเอาอาหารเย็นมาเสิร์ฟให้นางด้วยตัวเอง และเมื่อได้ยินเสียงอนุญาตดังออกมาจากข้างใน เธอก็หมุนลูกบิดประตูแล้วเดินเข้าไปในห้องของสินีทันที

“อาหารเย็นค่ะคุณท่าน” แพรไหมพูดกับสินี ก่อนจะวางอาหารลงบนโต๊ะที่ตั้งอยู่ริมห้องที่กว้างขวางใหญ่โต ในขณะที่สินีกำลังยืนมองทิวทัศน์นอกหน้าต่างหันหลังให้เธอ

“ขอใบ้ แล้วนี่ตามพวกกลับมาหรือยัง” สินีถามถึงลูกชายคนเดียวของตน

“ยังค่ะคุณท่าน”

เสียงไม่คุ้นของเด็กเสิร์ฟทำให้สินีหันกลับมามองด้วยความแปลกใจ ก่อนจะเห็นเด็กสาววัยรุ่นในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์ขาสั้นงยหน้าขึ้นมา ยิ้มให้นางพอดี

“แก...นั่งพิมพ์ใจ” สินีหน้าซีดเผือด ก่อนจะถอยออกมาด้วยความตกใจ ใบหน้าหวานที่ยิ้มให้กลายเป็นหน้าของใครบางคนที่น่าเคยรู้จักเป็นอย่างดี

“นี่หนูเองค่ะคุณท่าน แพรไหมโงะคะ ไม่ใช่แม่” แพรไหมก้าวไปทักสินีด้วยความตกใจเช่นกัน ทว่าอีกฝ่ายกลับส่งเสียงกรีด พร้อมกับวิ่งหนีเธอไปหลบอยู่ที่หลังผ้าม่าน

แพรไหมขมวดคิ้วหากัน ทั้งงุนงงทั้งตกใจกับอาการของสินี จนทำอะไรไม่ถูก จนกระทั่งเอกราชกับสายหยุดวิ่งเข้ามาในห้องด้วยอาการตื่นตกใจ หลังจากได้ยินเสียงกรีดร้องของสินี

“คุณป้า เป็นอะไรครับ” เอกราชวิ่งไปหาสินี ในขณะที่เจ้าตัว

มืออาการตัวลั่นนั่งงก มองหน้าแพรไหมคล้ายหวาดกลัวอะไรบางอย่าง
“นั่งพิมพ์ใจ ฉันจะฆ่ามัน”

ฆ่า...

อะไรกัน นี่มันเรื่องบ้าอะไร แพรไหมงงไปหมดแล้ว

สินี่วิ่งพรวดเข้ามาหาแพรไหม ก่อนจะยกมือขึ้นบีบคอเหมือนจะ
เอาให้ตาย ดีที่เอกราชรีบวิ่งเข้ามาดึงทั้งคู่แยกจากกันเสียก่อน

“คุณบ้าอย่าครับ นั่นแพรไหมครับ ไม่ใช่พิมพ์ใจ”

“มัน...นั่งพิมพ์ใจ” สินี่จ้องแพรไหมตาถลน ในขณะที่แพรไหม
ลูปตันคอไปมา เจ็บนิดหน่อยแต่ไม่เป็นอะไร

“พิมพ์ใจที่ไหนครับคุณบ้า นั่นแพรไหมไง คุณบ้าจำแพรไหม
ลูกของน้ำพิมพ์ใจไม่ได้หรือครับ” เอกราชโอบประคองสินี่เอาไว้ด้วยความ
ความประหลาดใจไม่น้อย แพรไหมหน้าตาเหมือนมารดาก็จริง แต่ก็เชื่อว่า
จะเหมือนกันราวกับแกะจนเข้าใจผิดได้ขนาดนั้น

“หนูแพร ไปกับป่าก่อน” สายหยุดรีบดึงแขนแพรไหมให้ออกไป
ด้วยกันทันที ทำให้แพรไหมจำต้องทิ้งความสงสัยเอาไว้ แล้วตาม
สายหยุดออกไปเพื่อไม่ให้สินี่อาการหนักมากไปกว่านี้

“คุณท่านเป็นอะไรหรือคะบ้า ทำไม่ถึง...”

“คุณท่านป่วยนานแล้ว เพื่อและก็ไว้วายอยู่บ่อยๆ จนต้อง
กักตัวเองอยู่ในห้อง บอกว่าคนนั้นคนนี้จะมาทำร้ายไปหมด จนคุณภาพ
ต้องสั่งไม่ให้ใครขึ้นมาบ้านเป็ยข้างบนนี้ ว่าแต่หนูแพรขึ้นมาได้ยังไงคะ
นี่ไม่มีใครบอกหรือว่าห้ามมารบกวนท่านบนห้องแบบนี้”

“น้ำกุหลาบไม่ว่างค่ะ หนูเลยอาสาขึ้นมาเอง” แพรไหมพูดถึง
กุหลาบที่เป็นคนดูแลสินี่อย่างใกล้ชิดมาตลอด

“คราวหลังก็ไม่ต้องอาสาขึ้นไปอีก เข้าใจไหมคะ”

“ค่ะ” แพรไหมพยักหน้า คิดว่าคงไม่มีทางขึ้นมาบนห้องนี้อีกแล้ว
เพราะสินี่ดูน่ากลัวมาก

แพรไหมกลับเข้าบ้านของเอกฉัตรก่อนหัวค่ำ เธอทำอาหารหลายอย่างรอเขากลับบ้านมากินด้วยความตั้งใจ แม่เอกราชจะชวนไปกินอาหารเย็นด้วยกันที่บ้านใหญ่ แต่เธอก็เลือกที่จะปฏิเสธออกไป เพราะรู้ว่าควรอยู่ในที่ของตัวเองมากกว่า

แต่จนแล้วจนรอดเอกฉัตรก็ยังไม่กลับบ้าน ทำให้แพรไหมได้แต่เฝ้ารอด้วยความท้อถอยในใจ จนกระทั่งเวลาสามทุ่มกว่า เอกฉัตรก็กลับเข้าบ้านมาด้วยอาการเมามาย โดยมีหญิงสาวคนหนึ่งขับรถมาส่งด้วย

“คุณฉัตร”

แพรไหมวิ่งเข้าไปประคองร่างสูงที่ก้าวลงจากรถแล้วเซซ้ายขวา ในขณะที่จีน่าคู่ควงของเขาก็รีบวิ่งมาช่วยประคองด้วยความเป็นห่วงเช่นกัน

“คุณฉัตร” แพรไหมเรียกเขา ทว่าเจ้าตัวไม่ได้สติ แถมยังหันมากอดคอเธอเอาไว้แน่นอีกด้วย

“เธอเป็นใคร” จีน่าหันมาถาม เมื่อเห็นแพรไหมวิ่งออกมาจากบ้านของเอกฉัตรก่อนหน้านี้

“หนู...”

“ว้าย!” จีน่าอุทานด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ เอกฉัตรก็อาเจียนออกมา ทำให้เหมือนเด็กสาวที่กำลังประคองเขาอยู่จนลอะเทอะไปหมด

“อ๊...รีบพาคุณฉัตรเข้าบ้านไปเลยไป”

แล้วจีน่าก็เดินหนีขึ้นรถและขับออกไปทันที ทั้งคนเมาอย่างเอกฉัตรให้อยู่ในความดูแลของแพรไหม ซึ่งกว่าจะพาร่างโง่งนของผู้ปกครองหนุ่มเข้ามาในบ้านได้ก็ทุลักทุเลจนเหนื่อยหอบไปหมด

“คราย...เธอเป็นคราย” ชายหนุ่มบัดมือที่วุ่นวายกับเนื้อตัวของเขา พร้อมกับพยายามมองหน้าคนตรงหน้าให้ชัดๆ ทว่าแอลกอฮอล์ในร่างกลับทำให้เขาตาลายไปหมด

“นี่สินะคะ รุระที่ทำให้คุณยุ่งอยู่ทั้งวัน จนไม่มีเวลาไปรับหนู

ที่โรงเรียน” แพร่ไหมพูดขึ้นมาด้วยความน้อยใจ ปลดกระดุมเลื้อย
ที่ลอะเทอะออกมาจากคนใจร้ายที่เย็นชากับเธอที่สุดในสามโลก

“หือ...แพร่ไหมเธอ” เขาทำเสียงเหมือนตกใจ ก่อนจะนิ่งเงียบไป
โดยไม่พูดอะไรอีก

“ยังจำเด็กคนนี้ได้อยู่หรือคะ” แพร่ไหมเสียงลั่น ก่อนน้ำตา
เจ้ากรรมจะไหลออกมาจากหางตา เธอโกรธและน้อยใจเขามากจน
อยากจะหนีไปให้ไกล แต่ก็ไม่อาจหนีหายไปไหนได้ เพราะชีวิตของเธอ
ต้องพึ่งพาเขาจนกว่าจะดูแลตัวเองได้

“กินข้าวหรือยัง...”

“จะกินได้ยังไงล่ะ ในเมื่อหนูรอคุณอยู่ ทำกับข้าวที่คุณชอบไว้
ตั้งเยอะ แต่คุณก็ไม่กลับมาสักที แถมยังกลับมาในสภาพนี้อีก คุณว่า
หนูควรทิ้งคุณไว้ให้อยู่กับอ้วกของคุณต่อไป หรือว่าควรทำยังไงกับคุณ
ต่อดี”

เอกฉัตรส่งเสียงหัวเราะเมื่อเธอพูดจบ หลับตาลงแล้วถอนหายใจ
ออกมาเหมือนคนเหน็ดเหนื่อย ในขณะที่แพร่ไหมปาดน้ำตา แล้วรีบ
ไปหาผ้าชุบน้ำมาเช็ดตัวให้เขาทันที

อาหารเย็นของแพร่ไหมเป็นหมัน เพราะเอกฉัตรเมามากจนทำให้
แพร่ไหมพานกินอะไรไม่ลงไปด้วย หลังจากเช็ดตัวให้เขาเสร็จเรียบร้อย
แล้ว เธอก็กลับเข้าห้องนอนของตัวเอง พร้อมกับนอนคิดถึงเรื่องราวต่างๆ
ของตัวเองจนผลอหลับไปในที่สุด

“คุณฉัตรออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว ป้าเรียกก็ไม่ทัน ไม่รู้ว่ารีบร้อน
ออกไปไหน”

คำบอกเล่าของสายหยุดทำให้แพร่ไหมสั่นสะท้านในใจ ก่อนจะ
เดินหนีออกไปนั่งริมขอบสระบัวหลังบ้านที่เธอชอบมานั่งเล่นเป็นประจำ
เมื่อครั้งที่ยังอยู่กับเอกฉัตรเมื่อหลายเดือนก่อน

เธอไม่ควรมาที่นี่ ไม่ควรตั้งแต้แรก...

แพรไหมสะอื้นเบาๆ เอกฉัตรทำแบบนี้ก็หมายความว่าเขาไม่ยอมเห็นหน้าเธอ เขารังเกียจและไม่อยากรับภาระอย่างเธอเอาไว้อีกแล้ว อย่างนั้นใช้ไหม เขาถึงได้หลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับเธอเช่นนี้

“ทำไมมานั่งตรงนี้คนเดียวล่ะสาวน้อย”

เสียงของเอกภพที่ตั้งขึ้นจากด้านหลัง ทำให้แพรไหมต้องรีบปาดน้ำตาทิ้งไป ก่อนจะหันมายิ้มเจื่อนๆ ให้เขาอย่างกลั๊กลื่น ทว่าก็ไม่อาจหลบซ่อนความเสียใจจากเอกภพไปได้

“ผู้ปกครองไม่สนใจสินะ” เอกภพยิ้มขัน ทรวดตัวนั่งลงข้างเธอ แล้วถือวิสาสะรั้งใบหน้าเพื่อนำตานั้นมาใกล้ๆ เช็ดน้ำตาให้เธอด้วยสัมผัสที่อ่อนโยนจนแพรไหมนั่งงันไปชั่วขณะ

“นายฉัตรมันก็เป็นแบบนี้ละ เธออยู่กับมันต้องทำตัวให้ชิน”

แพรไหมกะพริบตาปริบๆ รีบถอยออกมาเมื่อเขาปล่อยมือจากใบหน้า รู้สึกแปลกๆ กับสัมผัสนั้นจนหน้าแดงก่ำ หวนคิดถึงวันที่เอกฉัตรเช็ดน้ำตาให้เธอตรงนี้เมื่อหกเดือนก่อนขึ้นมาทันที

“หนูรู้ค่ะ ว่าตัวเองควรอยู่ในจุดไหน”

“รู้แล้วก็ดี จะได้ไม่ต้องมานั่งร้องไห้ซุ่มกโปงแบบนี้อีก”

เอกภพตักคอ เพราะรู้ว่าแพรไหมกำลังน้อยใจผู้ปกครองของตัวเอง เมื่อคืนก็เห็นว่าเมากลับมา วันนี้น้องชายตัวดีก็หนีออกไปข้างนอก ตั้งแต่เช้าตรู่อีก เป็นใครก็ต้องคิดมากเป็นธรรมดา และแพรไหมก็คงคิดว่าเอกฉัตรไม่สนใจไยดีตัวเองเลย จึงได้แอบมานั่งร้องไห้เสียใจคนเดียวตามลำพัง

“จริงสิ ฉันมีของจะให้เธอด้วยนะ” ชายหนุ่มล้วงมือเข้าไปในกระเป่ากางเกง แล้วหยิบบางอย่างออกมาเหมือนนึกได้

“ยื่นแขนมาสิ”

“คะ” แพรไหมทำหน้าที่แปลกใจ

“วันนี้วันเกิดเธอไม่ใช่เธอ” เอกภพยิ้มอบอุ่น ทำให้แพรไหมถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าเอกภพจะรู้ด้วยว่าวันนี้วันเกิดเธอ

เอกภพดึงแขนเธอวางบนตัก เมื่อเห็นเธอเอาแต่อึ้งอยู่อย่างนั้น ก่อนที่นาฬิกาข้อมือจะดังสายหิ่งห้อยเล็กๆ จะถูกสวมลงไปให้เธออย่างรวดเร็ว

“สุขสันต์วันเกิด เด็กน้อยของฉัน” เอกภพกล่าวออกมาหลังจากนั้น ทำให้แพรไหมรู้สึกตื่นตันใจอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกว่าตัวเองมีความสำคัญขึ้นมากในตอนนั้น

“นี่มัน... แพงไหมคะ” แพรไหมกะพริบตามองด้วยความเกรงใจ

“รับไปเถอะไม่ต้องเกรงใจ ฉันเต็มใจให้” ชายหนุ่มเข้าใจว่าเธอคงเกรงใจเขา แต่ในเมื่อเขาเต็มใจให้ เรื่องราคาของมันก็ไม่สำคัญอะไรเลย

“ขอบคุณมากค่ะ”

สาวน้อยยกมือไหว้ขอบคุณ ท่ามกลางรอยยิ้มอย่างเอ็นดูของคนให้ อาจเพราะถูกชะตาเธอตั้งแต่แรกพบ จึงทำให้เอกภพเอ็นดูเธอเป็นพิเศษ บวกกับความน่ารักและขยันขันแข็งในการช่วยเหลือคนอื่นเสมอ ทำให้เขาอยากเห็นรอยยิ้มของเธอบ้าง แต่จนแล้วจนรอด แพรไหมก็ยังไม่มีรอยยิ้มให้เขาสักครั้งจนถึงตอนนี้

“ไม่เป็นไร มีอะไรไม่สบายใจก็คุยกับฉันได้ ฉันเป็นพี่ชายคนหนึ่งของเธอไม่ใช่เธอ” เอกภพบอกเธอเสียงนุ่ม มือใหญ่ยกขึ้นหมายจะลูบศีรษะเล็กๆ ให้กำลังใจ ทว่าก็ต้องชะงักเอาไว้ เมื่อมีเสียงของใครคนหนึ่งร้องเรียกเขาจากทางด้านหลัง

“คุณภาพขา อยู่นี่เองหรือคะ” พนิดาส่งเสียง ก่อนจะรีบปรีเข้ามา หาคู่หมั้นหนุ่มด้วยรอยยิ้มหวาน ทว่าในใจกำลังหงุดหงิดกับภาพที่ตนเห็นเมื่อครู่อยู่ไม่ใช่บ่อย และเมื่อมองเห็นนาฬิกาเรือนสวยบนข้อมือของเด็กคนนั้น ใจของหญิงสาวก็ยิ่งร้อนรุ่มไปด้วยไฟริษยา

วันก่อนเขาชวนหล่อนไปเดินซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าด้วยกัน ก่อนจะถามความเห็นหล่อนว่าสวยไหมเมื่อเห็นนาฬิกาเรือนนี้ในตู้โชว์

หล่อนถามเขาว่าจะซื้อให้ใครหรือ เอกภพก็บอกว่าจะซื้อเป็นของขวัญวันเกิดให้เพื่อนคนหนึ่ง หล่อนจึงไม่ได้สนใจซักถามต่อ ก็ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะเป็นแพรไหม

“อ้าวคุณตา มาแต่เช้าเที่ยวครับ มีธูระด่วนอะไรหรือเปล่า” เอกภพลุกขึ้นยืน พร้อมกับยิ้มให้คู่หมั้นสาวที่เดินมากอดแขนเขา

“ดาออกมาทำธูระให้คุณแม่ค่ะ ผ่านมาทางนี้เลยซื้อขนมที่คุณชอบกินมาฝากด้วย”

“เหม น่ารักจังครับ” เอกภพบีบแก้มคู่หมั้นสาวด้วยความพึงพอใจ
“งั้นเราเข้าไปกินกันดีกว่าค่ะ”

“โอเคครับ”

เอกภพหันมาโบกมือให้แพรไหม ก่อนจะควงแขนคู่หมั้นสาวเดินออกไป ทิ้งให้แพรไหมได้แต่มองตามไปด้วยความรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อมองเห็นแวตาทู่นมัวของพินิตาที่จ้องมายังเธอก่อนจากไป

แพรไหมเดินกลับเข้าบ้านอีกครั้ง แล้วเก็บตะกร้าเสื้อผ้าของตัวเองกับของเอกฉัตรออกมาซักทำความสะอาด เมื่อคืนเขาเมามาก แถมยังอาเจียนใส่เธอจนลอะเทอะไปหมด คิดว่าเขาคงทำอะไรไม่ได้แน่ ว่าทำอะไรได้เมื่อคืนนี้

สายหยุดเอาขนมหวานมาให้เธอที่บ้านของเอกฉัตรในตอนเที่ยง ก่อนที่ทั้งคู่จะนั่งคุยที่ระเบียงบ้านตามประสาคนที่ไม่ได้พบกันนานหลายเดือน ซึ่งก็ทำให้แพรไหมหายเหงาได้บ้าง คิดว่าจะต้องอยู่คนเดียวในบ้านแล้วเสียอีก เพราะเจ้าของบ้านก็ดันหนีออกไปข้างนอกตั้งแต่เช้า ทำราวกับว่าเธอคือตัวปัญหาที่น่ารังเกียจสำหรับเขาอย่างไรอย่างนั้น

“คุณฉัตรออกไปข้างนอกทุกวันเลยหรือค่ะ” ว่าจะไม่ถามถึงเขา แต่ใจเจ้ากรรมก็เก็บงำความอยากรู้เอาไว้ไม่ได้

“จริงๆ ช่วงนี้คุณฉัตรเองก็ไม่ค่อยกลับบ้านหรอก หายไปทีเป็นอาทิตย์ก็มี ป้าก็ไม่ได้ถามว่าไปทำอะไร คุณฉัตรเองก็ไม่วางใจให้ถาม

ทุกคนในบ้านก็ชินกันหมด เลยไม่ค่อยมีใครใส่ใจเรื่องคุณนัทรัก”

“เป็นเพราะหนูหรือเปล่าคะป้า คุณนัทรถึงได้...”

“ไม่เอาหน้า อย่าคิดแบบนั้น ถึงคุณนัทรจะเป็นชาไม่คอยแสดงความรู้สึกกับใครก็ตาม แต่ป้าก็มองออกว่าคุณนัทรห่วงใยหนูแพรมาก แต่เป็นเพราะงานยุ่งจริงๆ คุณนัทรถึงได้ไม่มีเวลาที่จะมาดูแลหนูด้วยตัวเอง”

“แต่หนูรู้สึก...” แพร่ใหม่ไม่รู้จะอธิบายอย่างไรให้สายหยุดเข้าใจดี มันอัดอั้นตันใจไปหมด จนอกแทบจะระเบิดออกมาอยู่แล้ว

“หนูแพ่ไม่อยากจะอยู่กับคุณนัทรแล้วเหอ” สายหยุดหันมาถาม แม้จะรู้ว่าแพร่ใหม่รู้สึกอย่างไร แต่นางก็ได้แต่ปลอบใจเช่นนี้ เพราะนางก็ไม่รู้ใจเอกฉัตรเช่นกัน

“มันจะมีประโยชน์อะไรคะ ในเมื่อคุณนัทรไม่ได้อยากอยู่กับหนูนี้” เธอบอกเสียงสั้นๆ ห้วนไหวทุกครั้งเมื่อพูดถึงผู้ปกครองของตัวเอง

“เด็กโง่ คนอย่างคุณนัทรอยู่ตัวคนเดียวมาตลอด ไม่เคยใส่ใจความเป็นไปของใครสักคน แต่คุณนัทรกลับเลือกที่จะดูแลหนูแพร นั่นก็เพราะคุณนัทรเมตตาหาหนูแพรจริงๆ ถึงจะไม่เคยไปหาที่โรงเรียน แต่คุณนัทรก็สอบถามความเป็นไปของหนูกับป้าเสมอ ชาติเหลืออะไรก็หามาให้ มีแต่หนูนั่นแหละที่ไม่ยอมรับอะไรจากคุณนัทรเลย”

“ก็หนู...” จะบอกว่าน้อยใจ เลยประชดกลับด้วยการไม่รับอะไร จากเขาก็กลัวขายหน้าเหลือเกิน

“คุณนัทรก็เหมือนหนูแพรนั่นแหละ ตั้งแต่แม่ตายก็อยู่ตัวคนเดียวมาตลอด เพราะพ่อไม่ค่อยจะใส่ใจสนใจเท่าไร ไม่เหมือนคุณนัทรกับคุณราชที่คุณท่านดูจะสนิทสนมกันมากกว่า”

“ทำไม่ละคะป้า”

“พูดถึงเรื่องนี้แล้วก็สงสาร เพราะคุณท่านเป็นคนมีเสน่ห์และรักสนุก จึงได้มีผู้หญิงมาเกี่ยวพันหลายคน ทำให้แบ่งเวลาให้กับภรรยา

ทุกคนได้ไม่เท่ากัน คุณมารีน่าแม่ของคุณฉัตรแก็เป็นคนสมัยใหม่ มีความคิดความอ่านตามประสาลูกครึ่งที่เติบโตในต่างประเทศ พอสามีไม่รักไม่สนใจ แก็ก็ออกไปใช้ชีวิตสนุกๆ ของแก็กับเพื่อนฝูง บ่อยครั้งแก็ก็พาเพื่อนๆ มาสังสรรค์ที่บ้าน ทำให้คุณท่านไม่พอใจ บานปลายจนเกิดคำครหาว่าแก็คบชู้ผู้ชาย”

“ตายจริง” แพร่ไหมตกใจกับสิ่งที่เพิ่งได้รับรู้

“ป้าว่าไม่จริงหรอกค่ะ คนอย่างคุณมารีน่าถึงจะรักสนุกแค่ไหน แต่แก็ไม่เคยละเลยลูกชายหรือว่าทำอะไรที่เป็นการทำร้ายจิตใจลูกเลย แก็ขอเลิกกับคุณท่านแล้วจะพาลูกชายกลับอเมริกาด้วยซ้ำ แต่ว่าคุณท่านไม่ยอม จนกระทั่ง...”

น้ำเสียงของสายหยุดเรียบลงไป แกวตบปากบอกถึงความเศร้ากับเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตจนยากจะลืมเลือน วันนี้เหมือนห้วงโลกของเอกฉัตรพังทลาย ไม่เหลือแม่ให้ได้กอดเหมือนคนอื่นๆ อีกต่อไปแล้ว

“จนกระทั่งอะไรหรือคะป้า”

“จนกระทั่งคุณมารีน่าเสียไปนั่นแหละค่ะ ถึงได้หลุดพ้นจากวงจรชีวิตของการเป็นเมียคุณท่าน”

“ท่านเสียได้ยังไงคะป้า” แพร่ไหมสงสัย เธอรู้ว่ามารดาของเอกฉัตรเสียไปนานแล้ว แต่ก็ไม่มีใครพูดถึงว่าเสียเพราะอะไร

“คุณมารีน่าแก็เครียดค่ะ ไม่รู้ว่าคิดอะไรยังไงในใจตอนนั้น แก็ตัดช่อกน้อยแต่พอตัวด้วยการฆ่าตัวตาย ทั้งคุณฉัตรให้เผชิญกับทุกอย่างในโลกเพียงลำพังตั้งแต่ยังเด็ก”

“ฆ่าตัวตายเธอคะ” แพร่ไหมอุทานด้วยความตกใจ ไม่คิดว่ามารีน่าจะคิดสั้นได้แบบนั้นจริงๆ

“ผูกคอตายค่ะ ในห้องที่หนูแพร่พักอยู่ที่นี่แหละ บ้างก็ว่าแก็เครียดมาก บ้างก็ว่าแก็ทะเลาะกับคุณท่านจนเกิดความน้อยใจ”

สายหยุดถอนหายใจยาว ในขณะที่แพร่ไหมอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก

ไปชั่วขณะ เพราะไม่คิดว่าเอกฉัตรจะโชคร้ายตั้งแต่เด็กไม่ต่างจากเธอเลยสักนิด

เธอดีกว่าที่พ่อรักและดูแลเธอด้วยความรักจนตายจากไป แต่กับเขาล่ะ ได้รับความอบอุ่นจากคนเป็นพ่อบ้างไหม ในเมื่อแม่ของเขาถูกตราหน้าว่ามีชู้เช่นนั้น

“กลัวเหอคะ” สายหยุดยิ้มขิ้น เมื่อเห็นเด็กสาวทำหน้าแปลกๆ ไปหลังจากฟังเรื่องที่นางเล่าให้ฟัง

“ไม่ค่ะ หนูแค่ตกใจและเห็นใจคุณฉัตรเท่านั้น”

“งั้นก็ทำตัวดีๆ ตั้งใจเรียนให้จบแล้วกลับมาดูแลคุณฉัตรเป็นการตอบแทน คุณฉัตรอาจจะแสดงความรู้สึกไม่เก่ง แต่ว่าข้างในเป็นคนอ่อนโยนและใจดีมากเลยนะ อืม...แล้วก็อย่าไปบอกใครว่าป้าเล่าเรื่องนี้ให้ฟังล่ะ คุณฉัตรไม่ชอบให้ใครพูดถึงแม่ และเรื่องพวกนี้ก็เป็นเรื่องในบ้านที่ผ่านมานานแล้ว ไม่ควรเอาไปพูดข้างนอกให้คนอื่นรับรู้ มันจะดูไม่งาม”

“ค่ะป้า หนูรู้ค่ะ” แพรไหมพยักหน้าเข้าใจ

อยู่กับเอกฉัตรต้องเข้าใจและอดทนให้มากสินะ แพรไหมเตือนสติตัวเอง เธอเป็นคนส่งเธอเรียนหนังสือและรับผิดชอบทุกอย่าง เธอก็ควรเชื่อฟังและแบ่งเบาความเหน็ดเหนื่อยของเธอให้เบาลงถึงจะถูก ไม่ใช่คิดจะเอาแต่ใจและแอบงอนเขาอยู่แบบนี้

3

ผู้ชายเย็นชา

“กลับมาแล้วหรือคะ”

รอยยิ้มตื่นเต้นดีใจของคนทีวี่งมาหาเมื่อเขากลับมาถึงบ้าน ทำให้เอกฉัตรยืนนิ่งงันอยู่ครู่หนึ่งแล้วสบตาเธอด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูกไปชั่วขณะ เพียงเห็นดวงตาวานจ้องเขาราวกับเห็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกอย่างไรอย่างนั้น

“ดีแล้วทำไมยังไม่นอน” ชายหนุ่มเอ่ยถาม ก่อนจะเดินไปนั่งที่โซฟานุ่ม แล้วเอนหลังพิงพนักโซฟาด้วยความเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ

“หนูรอคุณฉัตรคะ”

“รอทำไม”

“ก็...”

ไม่รู้สิ แพร่ไหมก็ไม่ว่าเธอจะรอเขาทำไม แต่เธอทำอาหารเย็นไว้หลายอย่าง และอยากกินกับเขาด้วยกันสักมื้อ เนื่องจากวันนี้เป็นวันที่เธออายุครบสิบหกปีบริบูรณ์

“มีอะไรกินบ้างไหม” คำถามนั้นทำให้แพร่ไหมตาโต รู้สึกตื่นเต้น

อย่างบอกไม่ถูกเลยทีเดียว

“หนูจัดโต๊ะไว้รอแล้วค่ะ งั้นเราไปกินกันเลยไหมคะ”

เอกฉัตรยิ้มขึ้น ตอนนี้สี่ทุ่มกว่าแล้ว แต่เธอยังรอเขากลับมา กินข้าวด้วยอย่างนั้นหรือ นี่แพรวไหมหิวท้องทนนทิวเพื่อรอเขากลับมา แม้จะสี่ทุ่มแล้วก็ตามจริงๆ หรือ

เด็กน้อยเอ๊ย!

เอกฉัตรมองคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ แหวตาสดใสที่เปล่งประกายนั้นทำให้เขารู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก ตลอดเวลาที่ผ่านมามากหลายเดือน แพรวไหมคงรู้สึกเหงาและคิดว่า เขาทอดทิ้ง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังอยากกลับมาอยู่กับเขาและทำกับข้าว ให้กินแบบนี้

“ไปกิน” ชายหนุ่มบอกเธอ แล้วลุกตามแม่ครัวตัวน้อยไปยัง โต๊ะอาหารทันที ก่อนจะพบว่าแพรวไหมทำกับข้าวไว้รอเขาเยาะเย้ยจนเต็มโต๊ะไปหมด

ชายหนุ่มนั่งกินทุกอย่างที่อยู่บนโต๊ะ นั่นอาจเป็นเพราะสายตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังของคนทำที่นั่งเฝ้าค้างมองเขาด้วยแววตา ตื่นเต้น เป็นเช่นนั้นแล้วเขาหรือจะกล้าทำให้เธอเสียน้ำใจไปได้

“อร่อยทุกอย่างเลย ชอบใจนะแพรวไหม” เขากล่าวกับเธอด้วยรอยยิ้มอบอุ่น ก่อนจะขอตัวกลับเข้าห้องเพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วปล่อยให้แพรวไหมจัดการเก็บโต๊ะอาหารต่อไปตามลำพัง

เอกฉัตรล้วงกล่องของขวัญกล่องเล็กออกจากกระเป๋ากางเกง เฟ้งมองแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ ด้วยความขบขันตามลำพัง เขารู้อยู่แล้วว่าวันนั้นวันเกิดเธอ จึงได้รับออกจากบ้านไปแต่เช้าเพื่อจะหาของขวัญให้ แต่ก็ติดธุระด่วนจนทำให้กลับมาตึกคืนป่านี่

แพรวไหมคงไม่กล้าบอกเขา แต่ก็ทำอาหารมากมายเพื่อรอเขากลับมากินด้วยกัน ทว่ามีแต่เขาคนเดียวที่กินอาหารพวกนั้น เพราะ

คนทำเอาแต่นั่งจ้องเขากินทีละอย่างด้วยแววตาตื่นเต้นดีใจ
เดี๋ยวค่อยเอาไปให้แล้วกัน...

ชายหนุ่มคว้าผ้าเช็ดตัวแล้วเดินเข้าห้องน้ำ เพื่อชำระร่างกายให้
สดชื่นหลังจากที่ออกไปทำงานมาตลอดทั้งวัน ราวลิบนาที่ได้ก็เปิดประตู
ออกมาด้วยความกระชุ่มกระชวย

“แพรไหม”

ร่างเล็กสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ เมื่อหันมาเจอผู้ปกครอง
ออกมาจากห้องน้ำด้วยผ้าเช็ดตัวพันเอวเพียงผืนเดียว ในขณะที่เอกฉัตร
ทำเอวมองเธอด้วยสายตาดำทมิฬและไม่พอใจ

“เข้ามาทำอะไรที่ห้องฉัน”

“เอ๋อ...หนูเอาผ้าห่มคุณไปซักมาค่ะ เลยเอามาคืน” เธอหลบสายตา
เขา รู้สึกใจเต้นแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เมื่อมองเห็นแสงออกเล็กๆ
ที่เต็มไปด้วยหยดน้ำเกาะอยู่

“ขอใจ”

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ งั้นหนูขอตัวก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวก่อนแพรไหม”

เสียงเรียกของเขาทำให้เธอชะงักฝีเท้าลงทันที ก่อนจะหมุนตัว
กลับมาเผชิญหน้ากับเขาด้วยอาการตื่นตระหนก รู้สึกตัวเล็กกว่าเดิม
อย่างไรชอบกล

เอกฉัตรเดินไปหยิบกล่องของขวัญที่วางเอาไว้ก่อนหน้า แล้วเดิน
กลับมายืนอยู่ตรงหน้าเด็กในปกครองอีกครั้ง ไหนๆ เธอก็เข้ามาแล้ว
ให้ของขวัญตอนนั้นเลยแล้วกัน จะได้ไม่ต้องออกไปหาเธออีกรอบ

“ให้”

“คะ” แพรไหมทำหน้านุงง เมื่อเขาแบมือแล้วยื่นออกมาตรงหน้า
โดยมีกล่องกำมะหยี่สีแดงเล็กๆ อยู่บนฝ่ามือของเขา

“อะไรคะ” เธอสบตาเขาด้วยแววตาตื่นเต้น อายบอกระว่าเขา

รู้แล้วว่าวันนี้วันเกิดเธอ

ไม่ได้หวังจะให้เขาหรือใครให้ความสำคัญ เพราะเธอเป็นเพียง
ภาระที่พวกเขาต้องรับผิดชอบเท่านั้น แต่ว่า...ตอนนี้เธอกลับหวังว่า
มันจะเป็นอย่างที่เธอคิดจริงๆ

“สุขสันต์วันเกิด สาวน้อยของฉัน”

“คุณฉัตร”

แพรไหมเบิกตากว้าง มองคนตรงหน้าด้วยหัวใจพองโต ในขณะที่
คนให้ยิ้มอบอุ่น แล้วมองแววตาที่เด่นชัดของสาวน้อยด้วยความรู้สึกขบขัน
แต่เมื่อร่างเล็กกลมเข้ามากอดเขาด้วยอาการดีใจหลังจากนั้น
กลับทำให้เอกฉัตรนั่งอึ้งและทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ พร้อมกับจังหวะ
ของหัวใจที่เต้นผิดปกติไปจากเดิม

“แพรไหม”

เอกฉัตรดันร่างนั้นออกห่าง พร้อมกับมองเธอด้วยสายตาดูๆ
ทว่าเจ้าตัวกลับยิ้มแฉ่งหน้าบาน ไม่สะทกสะท้านกับการดูของเธอเลย
แม้แต่หน่อย

“จะเอาไม่เอา” ชายหนุ่มทำเสียงหงุดหงิด เป็นอนสายตาทนรอยยิ้ม
หวานตรงหน้าเหมือนรำคาญ

“เอาสิคะ” แพรไหมรีบคว้ามันมาทันที ก่อนที่เขาจะเปลี่ยนใจ
ไม่ให้เธอเสียก่อน

หญิงสาวรีบเปิดดูทันที ทำตาโตเมื่อเห็นของขวัญวันเกิดที่เขาให้
สร้อยข้อมือเล็กๆ ที่มีตั้งตั้งเป็นรูปหัวใจดูน่ารักมาก ทว่าก็ไม่น่ารักมาก
เท่ากับเจ้าของมันที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้าเธอในตอนนั้น

“ชอบไหม”

“ค่ะ” คนตอบยังไม่ละสายตาดูจากสร้อยทองที่ได้รับจากเขา

“ค่อยยังชั่ว ฉันหาทั้งวัน กลัวไม่ถูกใจเธอจะแย่”

แพรไหมเงยหน้าขึ้นสบตาเขาด้วยความประหลาดใจทันที ที่เขา

หนีหายตัวไปตั้งแต่เช้า ก็เพราะไปหาของขวัญให้เธออย่างนั้นใช่ไหม
ไม่ใช่เพราะอยากหลบหน้าเธอใช่หรือเปล่า

“นี่คุณฉัตร...” สาวน้อยพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ไม่คิดว่าเธอ
จะเข้าใจผิดและคิดน้อยใจเขาไปเอง

“มาเดี๋ยวฉันใส่ให้”

เอกฉัตรหยิบสร้อยข้อมือขึ้นมา ก่อนจะฉวยข้อมือเล็กๆ ของเธอ
มาสวมให้ แต่แล้วข้อมือข้างซ้ายของเธอกลับมีบางอย่างสวมอยู่ก่อนแล้ว
ทำให้เขาถึงกับขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจทันที

“ไปเอามาจากไหน” เอกฉัตรเอ่ยถาม เมื่อเห็นนาฬิกาข้อมือ
อยู่บนข้อมือของเธอ และมันก็แพงเกินกว่าที่เด็กในปกครองของเขา
จะกล้าซื้อมาใช้

“คุณภาพให้ค่ะ”

คำตอบนั้นทำให้คนตัวโตชะงักกึก ปล่อยมือเธอลงไป แล้ว
ยึดสร้อยข้อมือใส่ฝ่ามือเธอแทน ก่อนจะทำหน้าแบบที่แพร่ไหมก็เดา
ไม่ออกว่าเขาคิดอะไรอยู่

“คงไม่จำเป็นแล้วสินะ”

“ใส่ข้างนี้ก็ได้นี่คะ” เธอชูแขนข้างขวาให้เขาดู หากแต่อีกฝ่าย
กลับทำหน้าขำขึ้นกว่าเดิม

“ข้างเถอะ เธอออกไปได้แล้ว ฉันจะพักผ่อน”

อะไรของเขา...

แพร่ไหมทำหน้าสลด เธออยากให้เขาสวมมันให้เธอด้วยตัวเอง
แต่พอเขาเห็นนาฬิกาที่อยู่บนข้อมือของเธอ เขากลับทำเหมือนไม่พอใจ
อย่างไรอย่างนั้น

เขาโกรธเธอหรือ...

“ขอบคุณนะคะ” แพร่ไหมยกมือไหว้ขอบคุณเขา ทั้งที่ยังงงกับ
ปฏิกิริยาของเขาไม่น้อย

หญิงสาวเดินหน้าจ้อยออกมาจากห้องของผู้ปกครองพร้อมคำถาม
ที่เกิดขึ้นในหัวมากมาย เอกฉัตรเป็นอะไรไป ทำไมเขาถึงได้ทำเหมือน
โกรธเธอมากขนาดนั้น ทั้งที่กำลังคุยกันอยู่ดีๆ แท้ๆ

หรือว่า...

แพรวโหมมองนาฬิกาบนข้อมือด้วยความครุ่นคิด ก่อนจะหยิบ
สร้อยข้อมือที่เอกฉัตรให้เป็นของขวัญขึ้นมามองด้วยความรู้สึกที่อธิบาย
ไม่ถูก

คนอะไรซี้โมโหซะมัด แต่เขาก็น่ารักที่สุด เขาบอกว่าออกไปหา
ของขวัญมาให้เธอทั้งวัน พร้อมกับกลัวว่าเธอจะไม่ชอบของขวัญชิ้นนี้อีก
โธ่เอ๊ย! เธอจะไม่ชอบได้อย่างไรกัน ในเมื่อมันเป็นของขวัญที่เธอได้รับ
จากเขาในวันสำคัญของตัวเอง ไม่ชอบก็บ้าแล้ว

คุณฉัตรของหนู...

หญิงสาวยิ้มออกมาด้วยความตื่นตันใจ ไม่ว่าเขาจะด้านชากับเธอ
อย่างไร เธอก็มีเขาเป็นคนสำคัญที่สุดของชีวิต

“จะไปไหนคะ”

มีเอเลี่ยนๆ ที่เดินมาจับขอบประตูรถของเขาไว้ทำให้เอกฉัตรถึงกับ
ถอนหายใจ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเด็กในปกครองของตนด้วยความ
อ่อนนอกอ่อนใจ

“ไปข้างนอก”

“ไปไหนคะ”

“จำเป็นต้องบอกไหม” ชายหนุ่มเลิกคิ้วถาม

“หนูไปด้วย”

“จะไปทำไม”

“ก็...” เจ้าตัวทำหน้าที่ๆ จับขอบประตูเอาไว้แน่น ไม่ยอมให้
ผู้ปกครองหนุ่มทิ้งเธอไปไหนง่ายๆ

“จะออกไปทำธุระ เธอมีอะไรก็ไปทำเถอะไป มาอุ่นวាយอะไรกับฉัน”

“หนูจะไปด้วย”

“เพร่าไหม” เขาเอ็ดเธอเสียงขุ่น ในขณะที่คนถูกเอ็ดทำหน้าที่หน้าห้องยอทันที แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อยมือจากประตูรถของเขา

“หนูแค่อยากอยู่กับคุณบ้าง”

ประโยคนั้นทำให้คนฟังพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

“อะอะคุณก็ออกไปข้างนอก กลับมาอีกทีก็ค้ำเม็ดตึกตืน เมามาบ้าง ผู้หญิงมาส่งบ้าง เราแทบไม่มีเวลาคุยกันเลย”

“เธอกับฉันมีเรื่องอะไรต้องคุยกันนักหนา” เอกฉัตรอ่อนใจ แล้วเรื่องอะไรไปพาลเขาถึงเรื่องเมากับเรื่องผู้หญิงกันล่ะ ยายเด็กจอมจู้จี้จ้านเอี้ย

“แต่หนู...” พูดยังไม่จบก็ต้องอุทานออกมาด้วยความตกใจเมื่อร่างเล็กถูกรั้งให้ลงป็นงบนटकของคนที่นั่งประจำที่คนขับโดยไม่หันตั้งตัว

“คุณฉัตร”

“ไหน เธอมีอะไรจะคุยกับฉัน”

ใบหน้าหวานแดงก่ำ เยหน้าขึ้นมองคนที่นั่งกายเกยด้วยหัวใจที่เต้นรัวและเร็ว เธอใกล้ชิดเขาแบบนี้ แล้วจะให้เธอพูดอะไรออกไปได้กันเล่า

“ตกลงจะเป็นเด็กในปกครองหรือจะเป็นแม่จันกันแน่ฮี้” ชายหนุ่มทำเสียงในลำคอ จ้องแก้มใสๆ ของคนบนटकด้วยอารมณ์หงุดหงิดแถมขบขัน

“หนูยังไม่แก่พอที่จะเป็นแม่ของคุณได้สักหน่อย” เธอบนอุบ ทั้งที่เนื้อตัวกำลังร้อนผ่าว เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้ใกล้ชิดกับเขาแบบนี้ อาจเป็นเพราะว่าเขาคงกำลังโกรธที่เธอเรียกร้องมากเกินไป

ก็เป็นได้

“ไม่แก่ แต่ก็ทำตัวรุ่นวายจิง รู้ไหมว่าฉันมีงานต้องบริหารจัดการ รีบเคลียร์ให้เสร็จ”

“หนูทำอาหารเข้าไปให้คุณ ช่วยกินสักหน่อยก่อนไปก็ได้ค่ะ”
เธอสบตาเขาแล้วเถียงทันที

“ก็แล้วทำไมต้องลำบาก”

“ไม่ลำบากอะไรเลยคะ วันๆ หนูแค่ช่วยงานบ้านใหญ่กับทำอะไรๆ ให้คุณเท่านั้นเอง มันไม่เหนื่อยเลยสักนิด ปิดเทอมทั้งที คุณจะให้หนูนอนตีสักกลางวันอย่างเดียวหรือไงคะ”

เอกฉัตรหลุดหัวเราะออกมากับคำพูดของเธอ ก่อนจะเลิกคิ้วแปลกใจเมื่อข้อมือข้างซ้ายไม่มีนาฬิกาเจ้าปัญหาเรือนั้นที่ทำให้เขารู้สึกขุ่นใจ หากแต่มันถูกแทนที่ด้วยสร้อยทองเส้นเล็กๆ ที่เขาให้เป็นของขวัญเมื่อวานนี้ และที่สำคัญข้อมือข้างขวาของเธอก็ว่างเปล่าอีกด้วย

แพร่โหมหลบสายตาเขาทันที คิดว่าเขาคงสังเกตเห็นแล้วว่าเธอไม่ได้สวมนาฬิกาของเอกภาพ หากแต่สวมสร้อยข้อมือที่ได้จากเขาแทน จะเพราะเหตุผลอะไรที่ทำให้เขาโกรธก็ตาม แพร่โหมก็พร้อมจะแก้ไขและทำทุกอย่างให้เขาหายขุ่นเคืองใจได้ทั้งนั้น แม้จะชอบของขวัญที่เอกภาพให้มาก็ตาม แต่เธอก็ชอบของขวัญที่เอกฉัตรให้มากกว่ามากกว่าจนเลือกที่จะสวมมันเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น

เอกฉัตรมองสร้อยทองบนข้อมือของเธอแล้วเงยไปชั่วอึดใจ รู้สึกผิดขึ้นมาในใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเห็นสว่น้อยยอมทำทุกอย่างเพื่อเอาใจเขาถึงขนาดนี้ ต่างจากเขาที่หัวร้อนและหงุดหงิดเอาแต่ใจตัวเองไปหมด

“เธอกินข้าวหรือยัง” เขาถามอย่างอ่อนใจ กลายเป็นว่าให้เธอนั่งบนตักอยู่อย่างใจเย็น และพูดคุยกับเธอด้วยอารมณ์ที่ต่างจากเมื่อคืนนี้ลิบลับ

“หนูจะกินพร้อมคุณ แต่ว่าคุณแอบหนีมาที่รถก่อน หนูก็เลยต้องรีบตามมา”

“ใจคอเธอจะฝ้าฉันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงให้ตั้งนั้นหรือ” เขาอดยิ้มออกมาไม่ได้ ตกกลางเขาเป็นผู้ปกครองเธอหรือว่าเธอจะเป็นผู้ปกครองของเขากันแน่

“หนูไม่รู้จะคุยกับใคร กับคนในบ้านใหญ่ก็ไม่สนิทด้วย”

จริงๆ แล้วแพรวใหม่เมื่อที่จะได้ยินคนในบ้านนั้นนินทาผู้ปกครองของเธอมากกว่า บ้างก็ว่าเขาเอาแต่เที่ยวเตร่สำมะเลเทเมา บ้างก็ว่าเขาไม่สนใจการงานในบริษัทของบิดา เอาแต่ออกนอกบ้านหายตัวไปทั้งวัน โดยไม่รู้จะไปไหนทำอะไรอย่างไร

“เรียนพิเศษเพิ่มใหม่”

“ไม่เอาค่ะ เปลืองเงินคุณเปล่าๆ”

“กลัวฉันไม่มีเงินจ่ายเธอ”

“ก็คนบ้านนั้นซุบซิบว่าคุณไม่ค่อยไปทำงานที่บริษัท อีกหน้อยคงต้องแบมือขอเงินพี่ชายให้เหมือนคุณราชแน่ๆ”

เอกฉัตรหัวเราะทันที เมื่อแพรวใหม่ช่างเป็นคนตรงไปตรงมาและกล้าพูดในสิ่งที่คนอื่นไม่กล้าพูดแน่นอน อาจจะเป็นเพราะเธอยังเด็กและใสซื่อตามประสา คิดอย่างไรก็พูดออกมาอย่างนั้น ไม่มีจริตจะก้านใดๆ ให้ต้องเสริมแต่ง

“ฉันไม่ใช่ประธานบริษัทเหมือนพี่ภพ ไม่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนมากมายขนาดนั้น ฉันถึงต้องออกไปทำงานข้างนอกทุกวันล่ะ แค่เงินเดือนในบริษัทไม่พอกินหรอก” เขาทำหน้าที่จริงจัง พร้อมกับลอบมองสีหน้าของคนบนตักด้วยความขบขันอยู่ในใจ

“คุณไม่ค่อยมีเงิน แต่ต้องมารับเลี้ยงส่งเสียหนูอีก คุณคงลำบากมากเลยใช่ไหมคะ” เธอทำหน้าที่เฝ้าชั้นมาทันที เพราะอย่างนี้สินะ เอกฉัตรถึงไม่ค่อยมีเวลาวางไปหาเธอที่โรงเรียนประจำ เพราะเขาต้อง

ทำงานหาเงินอยู่ตลอดเวลา

“ก็ลำบาก แต่ไม่เป็นไรหรอก นานๆ จะมีเด็กหลงทางมาให้เลี้ยงสักคน”

เอกฉัตรยิ้มขัน ไม่ได้ยี้หะกับการต้องเลี้ยงดูเธอเลยสักวินาทีเดียว หากแต่หนักใจเพราะไม่รู้จะเลี้ยงดูเธออย่างไรมากกว่า เนื่องจากเขาไม่เคยเลี้ยงเด็กที่ไหนมาก่อน กับน้องชายอย่างเอกราชก็ต่างคนต่างโตมาด้วยการเลี้ยงดูจากมารดาของแต่ละฝ่าย

“ต้องมาซื้อของขวัญให้หนูอีก แพงไหมคะ แล้วถ้าเอาไปขาย คุณฉัตรจะเหนื่อยน้อยลงไหมคะ” เธอบอกด้วยสีหน้าเครียดๆ ก่อนจะมองสร้อยข้อมือของตนด้วยความรู้สึกวิตกกังวล

“จะบ้าเหรอใจ ไม่ต้องเลยนะแพรวไหม ห้ามขาย ห้ามทิ้ง ห้ามเอาออกจากตัวเด็ดขาด นี่เป็นคำสั่ง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น มันจะต้องอยู่กับเธอตลอดไป”

“แต่ถ้า...”

“ไม่มีแต่อะไรทั้งนั้น ถ้ารู้ว่าเธอทิ้งมันเมื่อไรละหน้าดู” เขาข่มขู่ก่อนจะจิ้มปลายนิ้วลงบนจมูกเล็กคือวันที่ทำให้เขารู้สึกมันเขี้ยวเหลือเกิน

“หนูก็ไม่เคยคิดจะทิ้งสักหน่อย” เธอย่นจมูกใส่ รู้สึกสบายใจเมื่อได้คุยเล่นกับเขาอย่างสนิทใจบ้าง ก่อนหน้านี้ดูสถานการณ์อึมครึมอย่างไรชอบกล ทำให้เธอคิดมากจนนอนไม่หลับเอาเลย

“คุณฉัตรไปกินข้าวกับหนูก่อนนะคะ” เธอรีบเร่ง วางฝ่ามือบนแผงอกภายใต้เสื้อเชิ้ตสีน้ำทะเล ก่อนจะผล็อยหลับไปได้สบายๆ อย่างลืมตัว

เอกฉัตรตัวแข็งไปชั่วขณะ พร้อมกับความร้อนระอุบางอย่างที่ลุกโชนขึ้นมาในกาย จู่ๆ ความไม่ประสีประสาของเธอก็ทำให้เขาพลุ่งพล่านขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผลอีกแล้ว

“หนูทำงานช่วยคุณหาเงินยังไม่ได้ แต่หนูก็ทำกับข้าวให้คุณกินได้นะคะ” เธอสบตาเขาด้วยอาการแว่วอน ทำให้คนที่กำลังขบครามหัดห้าม

ความชั่วร้ายของตัวเองถึงกับแทบคลั่ง

“บ้าเอ๊ย! นี่เด็กอายุสิบหกนะ เด็กในปกครองด้วย นี่แกคิดบ้าอะไรวะไอ้ฉัตร!”

“คุณฉัตรขา”

“โอเคๆ ยอมแล้ว ฉันยอมแล้ว” ชายหนุ่มยกธงขาว ฟ่ายแพ้วเสียงหวานๆ นั้นยับเยิน นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน นับวันเขาก็ยิ่งเลวทรามลงทุกวันเพราะเด็กในปกครองอย่างนั้นไซ้ใหม่

“เย่” แพร่ใหม่ทำเสียงดีใจ พร้อมกับยกแขนโอบรอบลำคอแกร่ง แล้วเดินตัวไปมาบนตักแกร่ง ทราฐูไม่ว่ามันกำลังสร้างความทรมานให้กับคนใต้ร่างมากมายแค่ไหน

“เพราะอย่างนี้ไง ฉันถึงไม่อยากอยู่ใกล้เธอนัก” เอกฉัตรพึมพำออกมาเบาๆ

“ว่าไงนะคะ” หญิงสาวเอียงคอถาม เมื่อได้ยินเสียงเขาบ่นมึ่งง่าในลำคอ จับใจความไม่ได้ว่าเขาพูดอะไร

“ไม่มีอะไร” เขาปฏิเสธทันทีทันควัน ก่อนจะสลัดความว่าวุ่นในใจออกไปให้เร็วที่สุด ไม่อย่างนั้นเขาอาจกลายเป็นคนชั่วในสายตาเธอก็เป็นไปได้

“หายโกรธหนูแล้วนะคะ”

“หือ ฉันไปโกรธอะไรเธอตอนไหนมิทราบ” เอกฉัตรเลิกคิ้วสงสัย

“ก็...หนูทำให้คุณโกรธ”

“เรื่อง...” เขาไม่รู้จักจริงๆ ว่าเธอหมายถึงเรื่องอะไรกันแน่

“นาฬิกาที่นั่น หนูไม่ได้ใส่แล้ว” เธอบอกอ้อมอ้อม ยอยากเอาใจเขา ไม่อยากให้เกิดข้อพิพาท จึงได้ถอดออกไป

“เปล่าโกรธ” เขาทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ แต่ก็รู้สึกพอใจมากที่เธอทำแบบนั้น เขาเป็นผู้ปกครองของเธอ ย่อมต้องได้สิทธิ์มากกว่าใครคนอื่นสิ ถึงจะถูก

“แน่นอนคะ”

“ไปกินข้าวกันดีกว่า” เขาเปลี่ยนเรื่องทันที เมื่อเห็นสายตาคาดคั่น
ปนจับผิดของเด็กคือที่ชอบบองแวง

“ซีโกง”

“ใครโกงไม่ทราบ” เขาทำเสียงกลั้วหัวเราะ มองเด็กบนตักตาหยี

“คนแก่วีโมโหใจ”

“หือ...ใครแก่” เอกฉัตรทำตาตุ๋ ต่างจากคนตัวเล็กที่หัวเราะคิกคัก
ด้วยความชอบใจเป็นอย่างมาก

“ไม่รู้ค่ะ” เธอสายหน้ารั้วๆ ทั้งที่กำลังหัวเราะเขาอย่างมีความสุข
เอกฉัตรค่อนข้างใส่ แต่ก็ดีใจที่เธอหัวเราะได้แบบนี้ เขาผิดเอง
ที่ทอดทิ้งและไม่ไยดีเธอ ปล่อยให้เธอเหงาและรู้สึกตัวคนเดียวยามตลอด
แต่ที่ทำแบบนี้ก็เพราะมีเหตุผลของตัวเอง และหลังจากนี้อาจจะต้อง
ยิ่งห่างมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ

ดวงตาคมทอมองใบหน้าหวานด้วยความรู้สึกประหลาดล้ำในใจ
แก้มใสๆ กับริมฝีปากสีชมพูอิ่มทำให้เขาหายใจติดขัด ยิ่งดวงตากลมโต
คุ่นั้นกำลังจ้องเขาด้วยความชุกชอนอยู่แล้ว ก็ยิ่งทำให้เขาใจสั่นร่วมมาก
ยิ่งขึ้น

ฝ่ามือใหญ่เลื่อนขึ้นไปแตะที่แก้มเธอแผ่วเบา ความเปลือยไหล
ทำให้เขาสูญเสียการควบคุมร่างกายไปชั่วขณะ แพร่ไหมกะพริบตาปริบๆ
มองเขาด้วยความงุนงงอยู่ในที่ คล้ายถูกสะกดด้วยเปลวไฟในดวงตา
ของผู้ปกครอง

“คุณฉัตร” เธอพึมพำเบาๆ หัวใจดวงน้อยแทบทะลุออกมา
นอกอก เมื่อปลายนิ้วใหญ่ถูโอบนกลีบปากของเธอแผ่วเบา พร้อมกับ
ดวงตาคมปลาบที่ทำให้เธอร้อนผ่าวไปแทบทั้งตัวเลยทีเดียวน

“ทำอะไรกันอยู่ครับพี่ฉัตร แพร่ไหม”

เสียงทักท้วงที่ดังมาแต่ไกลทำให้เอกฉัตรดึงสติกลับมา ก่อนจะ

ยกร่างเด็กในปกครองลงจากร่าง แล้วลุกขึ้นก้าวออกจากรถด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียดเหมือนโลกกำลังจะพังทลาย ในขณะที่แพรไหมหน้าแดงก่ำก้มหน้างุดยีนอยู่ข้างๆ เอกฉัตรด้วยความสับสนงุนงงในใจ

“พี่ฉัตร แพรไหม มีอะไรกันหรือเปล่าครับ” เอกราชมองทั้งสองคนสลับไปสลับมาด้วยความสงสัย เมื่อเห็นพี่ชายทำหน้าที่แปลกๆ ในขณะที่แพรไหมตื่นตกใจเหมือนทำอะไรผิดมาอย่างไรอย่างนั้น

“ไปกินข้าวด้วยกันไหม” เอกฉัตรเอ่ยถามน้องชาย ก่อนจะปิดประตูรถแล้วเดินหนีเข้าบ้านไปดื้อๆ เหมือนกับคนกำลังหิวมากจนรอไม่ได้

“อะไรของเขากัน” เอกราชมองตามพี่ชายไปด้วยความไม่เข้าใจ ก่อนจะหันกลับมามองแพรไหมด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“ไปกินข้าวกันค่ะ” แพรไหมหันมาชวนเอกราช ก่อนจะรีบก้าวตามผู้ปกครองเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว สร้างความงงงวยให้กับเอกราชมากขึ้น

สองคนนี้เป็นอะไรกัน ชายหนุ่มถามตัวเองในใจ ก่อนจะก้าวตามทั้งคู่เข้าไปในบ้านทันที เขากำลังหิวข้าวพอดี เรื่องอะไรที่จะต้องปฏิเสธเก็บความสงสัยเอาไว้ก่อน ให้อึดท้องแล้วค่อยว่ากันอีกที

“๖๖ แพรไหม”

น้ำเสียงอบอุ่นของคนเพิ่งเดินเข้ามาในบ้านตอนสองทุ่ม ทำให้แพรไหมที่กำลังเดินออกจากห้องครัวของบ้านฉัตรากานต์ชะงักก็เท้าก่อนจะยืมหวานให้เขาเป็นการทักทายเช่นกัน

“คุณภาพ กลับมาแล้วหรือคะ”

“อืม...ฉันชอบคำถามนี้ของเธอจัง”

สาวน้อยเอียงคอมองเอกภาพด้วยความไม่เข้าใจ ในขณะที่อีกฝ่ายเดินเข้ามาหาเธอด้วยใบหน้าสดชื่น ไม่เหมือนคนเพิ่งเลิกงานและ

กลับบ้านมาอย่างเหนื่อยล้า

“หนูมาช่วยป้าสายหยุดเก็บครีวค่ะ กำลังจะกลับบ้านแล้ว”

“จ้ะไหนหรือ ขอบใจมากเลยนะ จริงๆ ไม่เห็นต้องลำบากเลย เตียวตาฉัตรก็มาบอกว่าฉันใช้งานเธออีกหรือก”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนูเต็มใจช่วย”

เอกภพมองเธอแล้วเอ็นดู เขารู้ว่าแพรไหมมาช่วยงานที่บ้านหลังนี้ทุกวัน หลังจากทำงานบ้านของเอกฉัตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทำให้เขาประทับใจเธอมาก แพรไหมไม่ใช่เด็กวัยรุ่นที่เอาแต่รักสนุกและสะดวกสบาย หากแต่รู้จักช่วยเหลือคนอื่นอยู่ตลอดเวลาอย่างเต็มอกเต็มใจ

“แล้วนี่กินอะไรบ้างหรือยัง” เอกภพถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย บางครั้งเขาก็สงสัยในใจว่าตัวเธอเล็กขนาดนี้ หากแต่ก็มีแรงทำงานมากมายในแต่ละวัน บ่อยครั้งที่สายหยุดและเด็กในบ้านมากล่าวชมเธอให้เขาฟังบ่อยๆ ทำให้เขาเองพลอยรู้สึกชื่นชมเธอไปด้วย

“ยังค่ะ รอคุณฉัตรกลับมาก่อน”

ประโยคนั้นทำให้คนถามใจห่อแปบลงโดยไม่รู้ตัว แพรไหมใส่ใจผู้ปกครองของตัวเองก่อนใครเสมอ จนบางครั้งเขาเองก็รู้สึกอิจฉา และเมื่อเขามองไปที่ข้อมือของเธอแล้วเจอเพียงสร้อยข้อมือเล็กๆ เส้นเดียวเท่านั้น หัวใจของเอกภพก็ห่อเหี่ยวลงอย่างไรชอบกล หากเดาไม่ผิด เอกฉัตรคงซื้อให้เธอในวันเกิดที่ผ่านมา

“ชื่อของหวานมาฝาก เอาไปลองชิมดูสิ เจ้านี้อร่อยมากเลยนะ” เอกภพยื่นถุงของหวานสองสามอย่างให้เธอ ตั้งใจให้แพรไหมได้กินอะไรอร่อยๆ แบบที่เขาชอบบ้าง อย่างน้อยเธอก็ช่วยงานบ้านด้วยความขยันขันแข็ง

“ขอบคุณค่ะ” แพรไหมยกมือไหว้ขอบคุณ ก่อนจะรับถุงของหวานมาดูด้วยแววตาตื่นตื่น ทำเอาคนให้ถึงกับอดยิ้มออกมาด้วยความเอ็นดูไม่ได้

“งั้นหนูขออนุญาตกลับบ้านก่อนนะคะ เดี่ยวคุณฉัตรมาไม่เจอ จะหงุดหงิดเอา”

ผู้ปกครองชอบเอ็ดเธอบ่อยๆ หากกลับมาบ้านแล้วไม่เจอเธอ อยู่ที่บ้าน ดูเหมือนเขาจะไม่ชอบให้เธอมาอยู่มั่วๆ ในบ้านใหญ่สักเท่าไร แต่ถึงอย่างนั้นแพรไหมก็ไม่ค่อยจะเชื่อฟังเขาหรอก บอกว่าอยู่อย่างๆ จะไร้ประโยชน์เอาได้ กลายเป็นคนไม่สำนึกในบุญคุณที่ทุกคนใน ฉัตรากานต์ใจดีกับเธอ

“เดี๋ยวก่อนลิแพรไหม” เอกภพฉวยข้อมือเล็กๆ ไว้ เพราะยังอยากให้เธออยู่คู่ด้วยกันก่อน ทว่าเขาคงออกแรงมากเกินไป ทำให้ คนตัวเล็กปลิวเข้ามาปะทะกับบอกกว้างของตนจนเซเสียหลักทำท่าจะล้ม ทำให้เขาต้องฉวยเอาเธอมาเข้ามามีไว้ในอ้อมกอดด้วยความเป็นห่วง ในทันที

“คุณภาพ” แพรไหมอุทานด้วยความตกใจ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง เอกภพด้วยสายตาดิ้นตระหนก ในขณะที่เอกภพถอนหายใจออกมา อย่างโล่งอก เมื่อคว่ำตัวเธอได้ทันก่อนที่เธอจะล้มลงไปเสียก่อน

“กรี๊ด!”

เสียงกรี๊ดร้องที่ดังขึ้นหน้าประตูทำให้ทั้งคู่ชะงัก แพรไหม ใจหายวาบ เมื่อมองเห็นพนิดากำลังยืนกอดพันกรอดมอมเธอกับเอกภพ ด้วยแวตาวาวโรจน์

แพรไหมรีบผละออกจากวงแขนของเอกภพทันที เพราะสถานการณ์ ในตอนนี้ดูจะไม่สู้ดีเสียแล้ว เอกภพเองก็ถึงกับหน้าเฉือนลงเล็กน้อย เมื่อเห็นคู่หมั้นสาวกำลังเข้าใจผิดกับภาพที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้

“แก...นี่แพรไหม นิ่งเด็กอสรพิษ” พนิดาปรีเข้าไปหาทั้งคู่ด้วยความคับแค้นใจ ก่อนจะพุ่งเข้าไปหาแพรไหมแล้วฟาดฝ่ามือลงไป บนใบหน้าของเธอทันที ทำเอาคนที่ไม่ทันระวังถึงกับหน้าหันและขานหนีบ

“คุณตา” เอกภพอุทานออกมาด้วยความตกใจ เพราะไม่คิดว่า

คู่หมั้นสาวจะใจร้อนได้ถึงขนาดนี้

“นังสารเลว แกคิดว่าแกกำลังทำอะไรอยู่” พนิดาปรี่เข้าไปกระซอกผมของแพร้ไหมเต็มแรง ทำให้เจ้าตัวถึงกับส่งเสียงครางออกมาด้วยความเจ็บ ยกมือขึ้นจับแขนพนิดาเอาไว้ ไม่ให้อีกฝ่ายออกแรงดึงผมของเธอได้ง่ายๆ

“คุณตาอย่า! พอแล้วครับ” เอกภพรีบคว้าตัวคู่หมั้นสาวเอาไว้ ก่อนที่พนิดาจะทำอะไรแพร้ไหมไปมากกว่านั้น เพราะเพียงเท่านี้ก็ร้ายแรงมากเกินพอแล้ว

“คุณทปปล่อยดา” พนิดาหันมาตะคอกใส่คู่หมั้นหนุ่มด้วยความเดือดดาล เพราะหล่อนอยากจะได้เล่นงานแพร้ไหมให้หายแค้นมากกว่านี้ ข้อหาที่แพร้ไหมมาว่านวยกับคู่หมั้นของตัวเอง

“ไม่ปล่อย! คุณกำลังเข้าใจผิดอยู่นะคุณดา”

“เข้าใจผิดที่คิดว่านังเด็กนี่มันไร้เดียงสาใช่ไหมคะ เพราะที่แท้จริงแล้วมันทั้งเรดและร่านไม่ต่างจากแม่ของมันเท่าไรเลย”

“คุณดา!” เอกภพอุทานออกมาด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าพนิดาจะเข้าใจผิดและพาลไปถึงมารดาของแพร้ไหมได้

“คุณว่าอะไรนะคะ” แพร้ไหมเลือดขึ้นหน้า ดำว่าและทำร้ายเธอยังไม่พอ พนิดายังกล่าวพาดพิงไปถึงผู้ให้กำเนิดของเธออีกอย่างนั้นหรือ มันจะมากเกินไปแล้ว

“ทำไม แกจะทำอะไรฉันนี่เด็กเหลือขอ แค่คุณนั้ตรรับมาอุปการะเลี้ยงดู ก็คิดว่าตัวเองเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์จนลืมนึกถึงตัวเองอย่างนั้นหรือ”

“มันจะมากเกินไปแล้วนะคะ” แพร้ไหมกำหมัดแน่น ถึงจะยากจนข้นแค้นอย่างไรก็มีศักดิ์ศรีความเป็นคนเท่ากัน และเธอก็ไม่ได้ทำอะไรผิดด้วย ทำไมจะต้องยอมให้คนอื่นอย่างพนิดามาดูถูกไปถึงผู้ให้กำเนิด

“แพร้ไหมอย่า...” เอกภพส่งเสียงเตือนสติแพร้ไหม เมื่อเห็นว่า

เธอกำลังกำหมัดแน่นและเงื้อง่าขึ้นมา เหมือนกำลังจะตอบโต้และเอาคืน
คู่หมั้นของตน

“อย่างนะแพรวไหม”

“คุณฉัตร”

เสียงห้ามจากอีกคนที่ก้าวเข้ามาในบ้านฉัตรากันต์ทำให้แพรวไหม
ชะงักกึก ก่อนจะลดทาบลงไปลงด้วยความรู้สึกเจ็บปวดในใจ หรือว่า
คนต้อยต่ำอย่างเธอจะไม่มีสิทธิ์ปกป้องแม่แต่ตัวเองอย่างนั้นหรือ

“เธอไม่ต้อง ฉันทอง” เอกฉัตรสบถออกมาหลังจากนั้น ก่อนจะ
ปรี่เข้าไปหาพินิดาด้วยแววตาดุดัน ประหนึ่งว่าอีกฝ่ายคือศัตรูคู่แค้น
กันมาเป็นชาติ

“เฮ้ย! ตาฉัตร อย่า...” เอกภพอ้าปากค้าง เมื่อน้องชายวิ่งเข้ามา
กระซอกแซกพินิดาเต็มแรง แล้วเงื้อง่าขึ้นมาเหมือนจะตบหน้าเป็นการ
เอาคืน

“กรี๊ด...” พินิดาร้องสุดเสียง เมื่อเห็นว่าเอกฉัตรกำลังจะทำร้าย
หล่อน ในขณะที่คู่หมั้นหนุ่มอย่างเอกภพรีบจับแขนน้องชายเอาไว้แน่น
กลัวว่าน้องชายจะทำร้ายพินิดาจนหน้าหงายลงไปเสียก่อน

“คุณฉัตรอย่าค่ะ” แพรวไหมรีบเข้าไปจับแขนเอกฉัตรไว้อีกคน
ท่ามกลางอาการตกใจและไม่คาดคิดว่าเอกฉัตรจะโกรธและไม่โหด
ขาดสติได้มากขนาดนี้

“พี่ภพ พี่ฉัตร เกิดอะไรกันขึ้นครับ” เอกราชที่เพิ่งกลับมาบ้าน
รีบวิ่งเข้ามาถามด้วยความตกใจ เมื่อเข้ามาเห็นภาพพี่ชายคนรองกำลัง
จะต่อยพินิดาพอดี ซึ่งก็ทำเอาเขาตกใจจนทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน

“คุณมันระยำ กล้าทำร้ายแม่กระทั่งผู้หญิง” พินิดารีบวิ่งเข้าไป
อยู่ด้านหลังคู่หมั้นหนุ่มทันที แต่ก็ยังมีवाद่าทอเอกฉัตรด้วยความ
โกรธแค้น

“แล้วไง ที่คุณยังทำร้ายเด็กของผมได้เลย แบบนี้เรียกว่าระยำ

เหมือนกันไหม”

“คุณฉัตร” แพร่ไหมเรียกผู้ปกครองด้วยความตกใจ

“มันจะมากเกินไปแล้วนะตาฉัตร นี่ผู้หญิงนะโว้ย แล้วเขาก็เป็น
คู่หมั้นของพี่ด้วย พอเถอะ! พอทั้งคู่เลย พี่ขอร้อง”

เอกภพขอร้องน้องชาย ไม่คิดว่าเอกฉัตรจะอารมณ์ร้อนได้
ขนาดนี้ ในขณะที่พินดาเองก็มีหัวใจเร็ว ทำร้ายคนอื่นโดยไม่ยอมรับฟัง
ความจริงใดๆ

“พี่ต้องให้คู่หมั้นขอโทษเด็กผมก่อน” เอกฉัตรไม่ยอมเช่นกัน

“ไม่มีทาง เด็กคุณมาว่านวยกับคุณผาก่อน ฉันก็ต้องสั่งสอน
ให้รู้สำนึกมันก็ถูกแล้ว น้องเด็กนี่จะได้ไม่กล้ามาอ่อยคู่หมั้นคนอื่นอีก”
พินดาเซ็ดคอตึงกมลอย่างไม่ละอายใจ

“อ่อยอย่างนั้นหรือ นี่คุณ...อย่าคิดว่าคนอื่นจะมีนิสัยเหมือน
ตัวเองสิ”

เอกราชแทบหลุดหัวเราะออกมา เมื่อได้ยินพี่ชายคนรองตอกกลับ
ว่าที่พี่สะใภ้ออกไปอย่างได้รสชาติเช่นกัน ทำเอาพินดาถึงกับร้องกรี๊ดๆ
กระหึบเท้าเต้นเร่าๆ

“กรี๊ด...นี่คุณฉัตรตำฉันหรือคะ”

“เออ...ก็คุณทำร้ายเด็กผมก่อนนี่ แค่อ่ายงน้อยไป เจ็บไม่เท่า
ที่คุณตบหน้าแพร่ไหมหรือก”

เอกภพเอามือจับหน้าผาก เมื่อน้องชายคนรองไม่ยอมรามือกับ
เรื่องง่ายๆ ปกติไม่ค่อยเห็นเอกฉัตรอยากคุยกับพินดาเท่าไรนักหรอก
แต่วันนี้กลับเถียงกันฉอดๆ เลยทีเดียว

“คุณฉัตรคะ ไม่ใช่ไรหรอกค่ะ อย่ามีเรื่องกันเลย หนูขอร้อง”

แพร่ไหมเขย่าแขนผู้ปกครอง พร้อมกับส่งสายตารามเขาให้ใจเย็นลง

“ผมว่าเราค่อยๆ พูด ค่อยๆ จากันดีกว่านะครั้บ คนกันเองทั้งนั้น”

เอกราชช่วยประนีประนอม รู้ว่าพี่ชายคนรองโกรธมาก ถึงได้ทำหน้าที่ดู

ถมิ่งหึ่งอย่างที่เราเองไม่เคยเห็นมาก่อน

“ใครจะอยากพูดดีกับเด็กที่มันบังอาจมายุ่งกับคู่มันตัวเองได้คะ คุณราช” พนิดาหันไปแหวะเอกราชตาขวางทันที

“ยุ่งอะไรแพรไหม ไหนเธอลองอธิบายมาหน่อย ว่าเธออ้อย พี่ชายฉันเหมือนอย่างที่คุณดาบอกจริงไหม” เอกฉัตรหันมาถามคนของตัวเองทันที ทั้งโมโหทั้งหงุดหงิดเมื่อมองเห็นรอยแดงบนแก้มใสของเด็กในปกครอง

“หนูเปล่าอะคะ” แพรไหมส่ายหน้า

“เปล่าอะไร แกอย่ามาต่อแหล่นะนี่แพรไหม ฉันเห็นเต็มตาว่า แกกำลังกอดกับคุณภพอยู่ นี่ถ้าฉันไม่เอาของฝากจากคุณแม่มาให้ คุณภพในวันนี้ ก็คงไม่มีทางรู้ว่าแกแอบแหงข้างหลังฉันอยู่ คงอยากกรวยทางลัดสินะ ถึงได้กล้าเอาตัวเข้าแลกตั้งแต่อายุเพียงเท่านี้”

“มันไม่ใช่แบบนั้นหรอกคุณดา” เอกภพถอนหายใจ

“แล้วมันแบบไหนกันครับพี่ภพ” เอกราชเองก็อยากรู้ และอยากฟังจากปากของพี่ชายคนโตกับแพรไหมมากกว่า

“หนูเดินไม่ดีเองคะ เลยเสียหลักจะล้มลงไปทีพื้น แต่โชคดีที่คุณภพเข้ามาคว้าตัวช่วยเหลือเอาไว้ก่อน แต่คุณดาเข้ามาในจังหวะนั้นพอดี เลยเข้าใจผิดคิดว่าหนูกอดกับคุณภพ” แพรไหมอธิบายตามความเป็นจริง เพราะนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ และเธอไม่ได้แก้ตัวหรือหาคำมาโกหกเอาตัวรอด

“เป็นอย่างไรแพรไหมพูดทั้งหมด เพราะพี่ตกใจมากในตอนนั้น เลยรีบคว้าตัวแพรไหมเอาไว้แน่นโดยไม่ทันได้คิดอะไรจริงๆ” เอกภพอธิบาย ก่อนจะสบตาคู่หมั้นสาวด้วยสายตาเอือมระอา ที่หล่อนช่างเอาแต่ใจและเอาแต่ระแวงเขาจนน่ารำคาญ

“นั่นก็เป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดกันเท่านั้นสินะครับ” เอกราชสรุป ไม่อยากให้ถกเถียงกันไปมากกว่านี้ เดี่ยวจะทะเลาะกันบานปลาย

“ยังไงคุณดาก็ต้องขอโทษแพรวไหม” เอกฉัตรไม่ยอมจบเรื่องง่ายๆ เด็กของเขาเจ็บตัว อย่างน้อยก็ควรได้รับการขอโทษจากคุณกรณี

“ไม่มีทางค่ะ” พนิดาส่ายหน้า เบะปากใส่แพรวไหมเหมือนเป็นของที่น่ารังเกียจ

“คุณดา ขอโทษแพรวไหมไปเถอะครับ ยังไงคุณดาก็ผิดที่ไปทำร้ายเธอ” เอกภพหันมาบอกคุณหมั่นสาวด้วยสายตาดังคับอยู่ในที่

“ไม่เป็นไรค่ะ ช่างมันเถอะ หนูไม่ได้เจ็บอะไรมาก” แพรวไหมพูดขึ้นมา ไม่อยากให้ทุกคนต้องมาทะเลาะกันเพราะตัวเองเป็นต้นเหตุ เพียงเท่านี้เรื่องก็บานปลายไปมากแล้ว

“แต่ว่า...” เอกฉัตรหน้าตั้ง

“นะคะคุณฉัตร หนูไม่เป็นอะไรจริงๆ กลับบ้านเรากันดีกว่า หนูทำกับข้าวที่คุณฉัตรชอบไว้เยอะแยะเลย”

“เธอนี่มัน...” เอกฉัตรทำเสียงขึงงำในลำคอ ซัดใจที่แพรวไหมยอมอ่อนข้อให้อีกฝ่ายง่ายๆ โดยไม่ต่อสู้อะไร

“ไปเถอะค่ะ หนูหิวข้าวแล้ว” แพรวไหมวิงวอนเขาด้วยสายตา

“ถามจริงเถอะค่ะ ที่ทำเป็นโมโหร้อนนี่เพราะโกรธแทนเด็กมันจริงๆ หรือว่าเอาอารมณ์ส่วนตัวมาหาเรื่องฉันกันแน่”

พนิดาโพล่งขึ้นมา ทำเอาทุกคนถึงกับเสียวกริบไปชั่วขณะ ก่อนที่เอกฉัตรจะหันมามองหน้าพนิดาด้วยสายตาที่ใครก็ไม่กล้าคาดเดาว่าเขากำลังรู้สึกอย่างไรอยู่

“ไม่เอาหน้าคุณดา” เอกภพปรามคุณหมั่นสาว เมื่อพนิดากำลังจะจูดชนวนระเบิดขึ้นมาอีกครั้ง ทั้งที่ทุกอย่างกำลังจะคลี่คลายลงไปได้แล้ว

“สำคัญตัวเองผิดไปหรือเปล่าครับคุณดา ว่างๆ ก็ทบทวนตัวเองดูดีๆ ด้วยนะครับ ว่าที่กำลังเป็นอยู่นี้เขาเรียกว่ามโนหรือหลงตัวเองให้ตายสิ! คิดได้แบบนี้คือปัญญาอ่อนจริงๆ”

เอกฉัตรถอนหายใจ มองว่าที่พี่สะใภ้เหมือนสมเพชอะไรสักอย่าง

ก่อนจะรังแกแซนเด็กในปกครองให้เดินตามออกไปจากบ้านฉัตรากานต์
ในทันที ท่ามกลางเสียงกรีดร้องโหยหวนของพินดาที่ตั้งขึ้นหลังจากนั้น

แพรไหมถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ก่อนจะเดินตาม
ผู้ปกครองกลับบ้านด้วยความรู้สึกผิดในใจ ที่เป็นสาเหตุให้พี่น้องต้องมา
ทะเลาะกันเพราะตัวเองเป็นต้นเหตุ

ยิ่งผู้ปกครองเอาแต่เจียบและทำหน้าที่เครียดตั้งแต่เดินออกมาจาก
บ้านฉัตรากานต์ด้วยแล้ว แพรไหมก็ยิ่งรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย แต่หากจะ
ถูกเขาดุหรือทำโทษ เธอก็พร้อมจะยอมรับผิดทุกอย่างโดยไม่มีข้อแม้
เพราะรู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นนั้นร้ายแรงมากจริงๆ

